Γη & Ελευθερια

Έκδοση της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης | ομοσπονδία συλλογικοτήτων |
#1, Δεκέμβρης 2015 | Τιμή οικονομικής ενίσχυσης: 0,50 ευρώ
anpolorg@gmail.com

Αλληλεγγύη στον αγώνα των εργατών της Βιομηχανικής Μεταλλευτικής • Η αλληλεγγύη μας να γκρεμίσει σύνορα, φράχτες και στρατόπεδα συγκέντρωσης • Επιθέσεις στο Παρίσι: ενάντια στους πολέμους τους, η αλληλεγγύη μας • Οργή για τα δολοφονημένα από το τουρκικό κράτος αδέρφια μας στην Άγκυρα • Αναρχική Πολιτική Οργάνωση | ομοσπονδία συλλογικοτήτων | Ιδρυτική διακήρυξη • Ανακοίνωση της κατάληψης Φιλίππου και Σιατίστης • Κράτη και κεφάλαιο χτυπάνε αγωνιστές, καμία έκδοση στους 5 φοιτητές • Για τη διαδήλωση της 29ης Νοέμβρη στο Παρίσι • Βαλκανική αναρχική συνάντηση

περιεχόμενα

Ενημέρωση από το ιδρυτικό συνέδριο της αναρχικής πολιτικής οργάνωσης 3
Αλληλεγγύη στον αγώνα των εργατών της Βιομηχανικής Μεταλλευτικής 4
Η αλληλεγγύη μας να γκρεμίσει σύνορα, φράχτες και στρατόπεδα συγκέντρωσης 6
Τα κινήματα απαντούν στη χυδαιότητα της εξουσίας 8
Επιθέσεις στο Παρίσι: ενάντια στους πολέμους τους, η αλληλεγγύη μας 9
Ανακοίνωση της ομάδας "Regard Noir" μετά τα γεγονότα της 13ης Νοέμβρη στο Παρίσι 10
Δεν ξεχνάμε, δεν συγχωρούμε!! 13
Οργή για τα δολοφονημένα από το τουρκικό κράτος αδέρφια μας στην Άγκυρα 15
Φασίστες-δολοφόνοι και παρακρατικοί – όλους θα σας θάψουμε βαθιά μέσα στη γη 16
Αναρχική Πολιτική Οργάνωση |ομοσπονδία συλλογικοτήτων| Ιδρυτική διακήρυξη 17
Αποχή απο τις κάλπες - συμμετοχή στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες 25
Ανακοίνωση της κατάληψης Φιλίππου και Σιατίστης με αφορμή τις απειλές εκκένωσης 27
Αλληλεγγυη στη νέα κατάληψη, Φιλίππου και Σιατίστης, στη Θεσσαλονίκη 28
Ενημέρωση από την απεργιακή πορεία στην Πάτρα 32
Κράτη και κεφάλαιο χτυπάνε αγωνιστές, καμία έκδοση στους 5 φοιτητές 34
Αλληλεγγύη στον αναρχικό Θ. Σιψα 35
Ο φασισμός τσακίζεται στον δρόμο από τον κόσμο του αγώνα 37
Για τη διαδήλωση της 29ης Νοέμβρη στο Παρίσι (παγκόσμια σύνοδος για το κλίμα) 38
Βαλκανική αναρχική συνάντηση 40

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΘΟΡΜΗΤΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΟΝ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟ & ΣΥΝΕΧΗ ΑΓΩΝΑ

Η **εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008** καταδεικνύει πως ο κοινωνικός ξεσηκωμός είναι εφικτός, πως η κοινωνική και ταξική αντεπίθεση – σε αντίθεση με την ενσωμάτωση, την παραίτηση και την εξατομίκευση– είναι η μόνη ρεαλιστική προοπτική νίκης των εκμεταλλευόμενων και των καταπιεσμένων. Η εξέγερση του Δεκέμβρη είναι σήμερα ζωντανή ως κοινωνικό πρόταγμα, όχι για την επανάληψή της, αλλά για την υπέρβασή της από τους ίδιους τους αγωνιζόμενους στην προοπτική της κοινωνικής επανάστασης.

Για το άνοιγμα του δρόμου για την κοινωνική επανάσταση δεν αρκούν τα αυθόρμητα, πρόσκαιρα και ανοργάνωτα ξεσπάσματα της δίκαιης οργής μας. Απαιτείται πολιτική, κοινωνική και ταξική αυτοοργάνωση των ίδιων των καταπιεσμένων για το σχεδιασμό, την ανάπτυξη και τη συνέχεια του αγώνα. Είναι απαραίτητο οι αγωνιζόμενοι να στήσουμε φραγμούς στις προσπάθειες αφομοίωσης και στις απόπειρες χειραγώγησης, καπήλευσης, διαμεσολάβησης των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων. Με όπλο μας την αλληλεγγύη να αγωνιστούμε στην κατεύθυνση της οργάνωσης, της διασύνδεσης, της συνάντησης και της συνέχισης των αγώνων από τα κάτω για τη δημιουργία νέων μετώπων για την εξάπλωση της σύγκρουσης με κάθε πτυχή της κρατικής και καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

Η ουτοπία μας δε σταματά στο ξέσπασμα της αυθόρμητης εξέγερσης. Δε δικαιώνεται με τίποτα λιγότερο από την κοινωνική επανάσταση, την καθολική ανατροπή του κράτους και του καπιταλισμού και την οικοδόμηση μιας νέας αταξικής κοινωνίας ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ!

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ
|Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων|

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΙΔΡΥΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

Το Σαββατοκύριακο 7 και 8 Νοέμβρη πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα το ιδρυτικό συνέδριο της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης. Ήταν το επιστέγασμα ενός προσυνεδριακού διαλόγου που διήρκεσε 2,5 χρόνια και ολοκληρώθηκε το Σεπτέμβρη του 2015 με τη δημοσιοποίηση του σχεδίου καταστατικού και το πολιτικό κάλεσμα στο ιδρυτικό συνέδριο.

Την πρώτη μέρα του συνεδρίου πραγματοποιήθηκαν δύο κύκλοι τοποθετήσεων.

Ο πρώτος περιελάμβανε τοποθετήσεις των συλλογικοτήτων σχετικές με παρατηρήσεις, προσθήκες και διορθώσεις γύρω από το σχέδιο καταστατικού της ΑΠΟ, προτάσεις για το όνομά της και γενικές τοποθετήσεις γύρω από την αναγκαιότητα δημιουργίας της αναρχικής πολιτικής οργάνωσης.

Στον δεύτερο κύκλο, οι συλλογικότητες τοποθετήθηκαν πάνω στην πολιτική συγκυρία και στις βασικές κατευθύνσεις κίνησης της ΑΠΟ μέχρι το επόμενο συνέδριο.

Στο τέλος της πρώτης μέρας, επικυρώθηκε το καταστατικό και το όνομα της οργάνωσης ως «Αναρχική Πολιτική Οργάνωση – Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων».

Σε αυτή την πρώτη μέρα συμμετείχαν αρκετές συλλογικότητες ως παρατηρήτριες, κάποιες από τις οποίες τοποθετήθηκαν πάνω στις θεματικές των δύο κύκλων.

Τη δεύτερη μέρα, οι ομάδες που συμφώνησαν και επικύρωσαν το σχέδιο καταστατικού της ΑΠΟ, προχώρησαν στη συγκρότηση ομάδας εργασίας για τη σύνταξη της πολιτικής διακήρυξης και στη συγκρότηση του διαρκούς συντονιστικού οργάνου και των επιμέρους οργάνων της ΑΠΟ.

Η Αναρχική Πολιτική Οργάνωση έχει ομοσπονδιακό χαρακτήρα, με τις συλλογικότητες να αποτελούν τα κύτταρά της, και να συλλειτουργούν σε οριζόντια δομή. Συγκροτείται πάνω σε συνεκτικές και επαρκείς πολιτικές συμφωνίες μεταξύ αναρχικών συλλογικοτήτων, οι οποίες συνδιαμορφώνουν την ενιαία κίνησή τους σε πανελλαδικό επίπεδο μέσα από συλλογικά όργανα στα οποία συνυπάρχουν ισότιμα.

Η ΑΠΟ επιδιώκει με τη δημιουργία της να συμβάλλει στη δημιουργία ενός συγκροτημένου, ριζοσπαστικού κινήματος. Ενός κινήματος που θα βάζει φραγμούς σε κάθε απόπειρα χειραγώγησης, καπήλευσης και διαμεσολάβησης των κοινωνικών και ταξικών αγώνων και σε προσπάθειες ενσωμάτωσής τους από τον ρεφορμισμό. Που θα θέτει με σαφήνεια το ζήτημα της κοινωνικής επανάστασης ως της μόνης ρεαλιστικής διεξόδου των από κάτω για την τελειωτική απαλλαγή τους από την κυριαρχία και θα συνδέει τους μερικούς αγώνες με το συνολικό επαναστατικό πρόταγμα της ανατροπής κράτους και κεφαλαίου.

Ζήτω η Κοινωνική Επανάσταση,
ο Ελευθεριακός Κομμουνισμός
και η Αναρχία!

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ
|Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων|

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΜΕΤΑΛΛΕΥΤΙΚΗΣ

«Ξυπνήστε αυτούς που κοιμούνται, αφήστε αυτούς που ονειρεύονται, γιατί εμείς εδώ και 3 χρόνια ζούμε μέσα σε ένα όνειρο και θα πολεμήσουμε γι' αυτό μέχρι τέλους γιατί όπως λέει κι ένα απόφθεγμα "Αξίζει φίλε να υπάρχεις για ένα όνειρο και ας είναι η φωτιά του να μας κάψει"»

Εργαζόμενος ΒΙΟ.ΜΕ

Εδώ **και περίπου τρία χρόνια** οι εργάτες της Βιομηχανικής Μεταλλευτικής Θεσσαλονίκης διεξάγουν έναν δίκαιο και μαχητικό αγώνα για ζωή και αξιοπρέπεια. Οι απλήρωτοι (ήδη από το 2011) εργαζόμενοι της ΒΙΟ.ΜΕ. πήραν την απόφαση να αγνοήσουν τις επιταγές του κράτους και του κεφαλαίου και διάλεξαν τον δρόμο του αγώνα, προχωρώντας στην κατάληψη και επαναλειτουργία του εργοστασίου στη βάση της αυτοδιαχείρισης. Βασικοί άξονες πάνω στους οποίους δομήθηκε το εγχείρημα της ΒΙΟ.ΜΕ. είναι το τρίπτυχο αυτοδιαχείριση-αυτοδιεύθυνση-αυτοοργάνωση. Οι εργαζόμενοι ξεπέρασαν τα παγιωμένα όρια του θεσμικού συνδικαλισμού και εφάρμοσαν αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, με τις αποφάσεις να λαμβάνονται σε διαδικασία γενικής συνέλευσης των εργαζομένων στην οποία όλα τα μέλη έχουν ισότιμη θέση. Από την πρώτη κιόλας στιγμή επαναλειτουργίας του εργοστασίου δημιουργήθηκε ένα πανελλαδικό δίκτυο αλληλεγγύης ενώ ο αγώνας τους συνδέθηκε και με παρόμοια εγχειρήματα σε Ευρώπη, Αργεντινή και Τουρκία. Μετά από τρία χρόνια αγώνων και συνεχών κινητοποιήσεων στο κατειλημμένο εργοστάσιο απέναντι στις συνεχείς απόπειρες καταστολής, απομόνωσης και αφομοίωσης του εγχειρήματος, η ΒΙΟ.ΜΕ. βρίσκεται ξανά σε κίνδυνο. Στην προμετωπίδα αυτής της επίθεσης βρίσκεται σήμερα η δικαστική εξουσία καθώς ξεκινούν οι διαδικασίες εκποίησης του οικοπέδου μέσω πλειστηριασμού απειλώντας την ύπαρξη του κατειλημμένου και αυτοδιαχειριζόμενου εργοστασίου. Η δίκη για τον πλειστηριασμό έχει οριστεί για την Πέμπτη 26 Νοέμβρη στα δικαστήρια της Θεσσαλονίκης όπου οι εργαζόμενοι και αλληλέγγυοι καλούν ώστε να ματαιωθεί ο πλειστηριασμός.

Ως Αναρχική Πολιτική Οργάνωση στεκόμαστε αλληλέγγυοι στο πλάι των αγωνιζόμενων εργαζόμενων της ΒΙΟ.ΜΕ. Αντιλαμβανόμαστε τον αγώνα αυτό ως κομμάτι των ευρύτερων κοινω-

νικών και ταξικών αγώνων που αναπτύσσονται από τα κάτω, ως ένα ακόμη ανάχωμα στην συνολική κρατική και καπιταλιστική αναδιάρθρωση. Επίσης, στο εγχείρημα αυτό αναγνωρίζουμε και τη σημασία του ως πείραμα αυτοδιαχείρισης στο σήμερα στην κατεύθυνση του αγώνα για την κοινωνική επανάσταση και του οράματος για μια νέα αυτοδιευθυνόμενη κοινωνία. Από την πλευρά μας, την πλευρά των ανέργων, των εργατών, των φτωχών, των πληβείων αυτού του κόσμου, η ιστορία των κοινωνικών και ταξικών αγώνων μας δείχνει πως οι προλετάριοι δεν έχουν να περιμένουν τίποτα από τους θεσμούς, τα κοινοβούλια, τις εκλογές, τις γραφειοκρατικές συνδικαλιστικές ηγεσίες και τους διαμεσολαβητές της ταξικής πάλης, που συνδιαλέγονται με τα αφεντικά παρακαλώντας για την ελεημοσύνη τους. Ό,τι έχουν να κερδίσουν θα είναι αποτέλεσμα των πλατιών, οργανωμένων στη βάση, μαχητικών και ριζοσπαστικών αγώνων τους. Μόνο η συνολική ανατροπή του κράτους και του καπιταλισμού, η κοινωνική απαλλοτρίωση του πλούτου που εμείς οι ίδιοι παράγουμε και απομυζά μια κάστα εξουσιαστών, η οργάνωση από τα κάτω της κοινωνικής και ταξικής αντεπίθεσης, η επανάσταση για μια νέα κοινωνία κοινοκτημοσύνης, αλληλεγγύης, ελευθερίας μπορούν να δικαιώσουν τους πόθους και τις πραγματικές κοινωνικές ανάγκες των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων όλου του κόσμου.

… μέχρι την ανατροπή του κόσμου του κράτους και του κεφαλαίου, την παγκόσμια κοινωνική επανάσταση, την αναρχία και τον ελευθεριακό κομμουνισμό!

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ
| Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων |

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΑΣ ΝΑ ΓΚΡΕΜΙΣΕΙ ΣΥΝΟΡΑ, ΦΡΑΧΤΕΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ

Η **αλυσίδα της κοινωνικής εκμετάλλευσης** δεν σπάει όσο ο αφέντης δεν αποκαθηλώνεται. Αυτή η διαπίστωση δείχνει να επιβεβαιώνεται συνεχώς από την ίδια την κοινωνική πραγματικότητα μιας και την στιγμή που στον ελλαδικό χώρο το κεφάλαιο βαθαίνει την επίθεση του στα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα με τα ληστρικά μνημόνια, εκατομμύρια ανθρώπινες ψυχές στοιβάζονται στα πλοιάρια της απελπισίας, ψάχνουν το δρόμο της επιβίωσης. Θύματα και αθύρματα του πολέμου στην Μέση Ανατολή που στήνουν οι αφέντες εξυπηρετώντας τα γεωστρατηγικά τους σχέδια για την περαιτέρω επέκταση της σφαίρας εξουσίας τους. Από την αρχή του 2015, χιλιάδες μεταναστών και προσφύγων έχουν χάσει τη ζωή τους στα χερσαία και θαλάσσια σύνορα της χώρας, προσπαθώντας να φτάσουν στην βορειοδυτική Ευρώπη, είτε για να προστατευτούν από τις πολεμικές συρράξεις που μαίνονται στις χώρες τους είτε σε αναζήτηση καλύτερων συνθηκών διαβίωσης. Τους τελευταίους μήνες οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις και τα καθεστωτικά Μ.Μ.Ε. δείχνουν την υποτιθέμενη ευαισθητοποίηση τους πάνω σε ένα πρόβλημα που υπάρχει εδώ και χρόνια. Κι ενώ καλούνται έκτακτες συνεδριάσεις των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων για την επίλυση του προσφυγικού –όπως συνηθίζουν να το ονομάζουν– ο αριθμός των νεκρών συνεχίζει να αυξάνεται, παιδιά αποχωρίζονται τους γονείς τους, οι αγνοούμενοι ολοένα πληθαίνουν, οι επιζώντες στοιβάζονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, αντιμετωπίζοντας όχι μόνο τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης αλλά και τις ρατσιστικές συμπεριφορές πολιτών, κράτους, παρακράτους.

Τα σύνορα κλείνουν, τείχη υψώνονται και οι μετανάστες αφήνονται έρμαια των συνθηκών της

31 Οκτώβρη 2015, Καστανιές – ενάντια στον φράχτη στον Έβρο.

Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η Ευρώπη-φρούριο ανοιγοκλείνει τη στρόφιγγα διόδου μεταναστών δημιουργώντας ένα καθεστώς εξαίρεσης για όσους πλεονάζουν. Οι συνθήκες αυτές εξυπηρετούν τα συμφέροντα του κεφαλαίου, του οποίου οι «νόμοι» απαιτούν την δημιουργία φτηνού εργατικού δυναμικού. Οι δήθεν ανθρωπιστικές αξίες τις Ευρώπης, λοιπόν, επιβάλλουν την απορρόφηση ενός πολύ συγκεκριμένου αριθμού μεταναστών, έτσι ώστε να καλυφθούν οι ανάγκες του καπιταλιστικού συστήματος. Και όταν οι ανάγκες αυτές καλυφθούν, τότε η στρόφιγγα κλείνει… τότε υπάρχουν μόνο υγροί τάφοι μεταναστών, μόνο ναρκοπέδια και φράχτες, κοινωνικός κανιβαλισμός και ρατσιστικές συμπεριφορές... τότε συνεχίζονται οι δολοφονικές επιθέσεις του παρακράτους και κράτος και αφεντικά βρίσκουν τα επόμενα θύματα της εκμετάλλευσής τους. Πέρα, όμως, από τα κράτη στην αδηφάγο μηχανή εκμετάλλευσης, που έχει στηθεί, συνεπικουρούν πάσης φύσεως μαφίες οι οποίες έχουν στήσει ένα πλέγμα διακίνησης των προσφύγων και των μεταναστών και πατούν στα σώματα των κατατρεγμένων βρίσκοντας έδαφος να κερδοσκοπήσουν. Απ΄ την άλλη, τα Μ.Μ.Ε. λειτουργώντας ανέκαθεν ως φερέφωνο της εξουσίας σπέρνουν το δηλητήριο της ανθρωποφαγίας προς τους κατατρεγμένους, χρησιμοποιώντας όρους που θυμίζουν πολεμικό κλίμα αναφερόμενα στις συνθήκες που επικρατούν στις περιοχές υποδοχής των μεταναστών. Γίνεται λόγος για αθρόα εισροή τζιχαντιστών, που απειλούν την εθνική ταυτότητα της Ελλάδας, αλλά και όλης της Ευρώπης, δίνοντας με αυτόν τον διαστρεβλωτικό τρόπο πεδίο ανάπτυξης των φασιστικών ιδεολογιών και πρακτικών. Και τέλος όταν τα Μ.Μ.Ε, βρουν το επόμενο θέμα τους, τότε τα φώτα κλείνουν και η κοινωνική αρωγή σταματάει.

Η αλληλεγγύη όμως δεν γνωρίζει ούτε σύνορα, ούτε χρονικά περιθώρια. Είναι διαρκής, έμπρακτη και δεν εγκλωβίζεται σε κανενός είδους διαχωρισμούς (πρόσφυγες – μετανάστες). Καμία λύση δεν μπορεί να είναι προσωρινή μιας και το πρόβλημα δεν εμφανίστηκε τώρα αλλά δημιουργείται εδώ και χρόνια από τις χώρες που διαχειρίζονται τον παγκόσμιο πλούτο. Η κοινωνική αλληλεγγύη μεταξύ των καταπιεσμένων ξένων ή ντόπιων αποτελεί το όπλο μας ενάντια στους εκμεταλλευτές. Οργανωνόμαστε και αγωνιζόμαστε μαζί με τους μετανάστες για μια κοινωνία ισότητας και ελευθερίας. Να μην αφήσουμε κανέναν φράχτη να «σταματήσει» ανθρώπινες ζωές.

Συλλογικότητα για τον κοινωνικό αναρχισμό «Μαύρο και Κόκκινο»

1 Δεκέμβρη 2015, Θεσσαλονίκη – πορεία αλληλεγγύης στους μετανάστες στην Ειδομένη.

ΤΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΣΤΗ ΧΥΔΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

| Ανακοίνωση από το «Μαύρο και Κόκκινο» για την πορεία στον φράχτη του Έβρου

Το Σάββατο 31 Οκτώβρη 2015, έγινε μία σημαντική αρχή. Πάνω από 500 περίπου άτομα από την Πάτρα, την Αθήνα, το Βόλο, τα Γιάννενα, τη Λάρισα, την Καβάλα, την Κομοτηνή, την Αλεξανδρούπολη, την Ορεστιάδα και τη Θεσσαλονίκη, ένωσαν το λόγο και τη δράση τους, σε ένα απ΄το πιο απομακρυσμένα και μαύρα σημεία του χάρτη της χώρας, στο χωριό των Καστανιών, στα σύνορα Ελλάδας-Τουρκίας, δίπλα στο φράχτη του Έβρου. Του φράχτη που θέτει όρια στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια, στην ανθρώπινη ζωή. Τα 500, όμως, άτομα δεν είναι αρκετά για να μπει ένα τέλος και να γκρεμιστεί ο φράχτης που αναγκάζει χιλιάδες μεταναστών και μεταναστριών να περνούν ή να προσπαθούν –και να μην κατορθώνουν– να περάσουν από τα πιο επικίνδυνα, θαλάσσια σύνορα, για να μπουν στη 'Δύση'. Το σημείο παραμένει μελανό, γιατί εξακολουθεί να φυλάσσεται από πάσης φύσεως ανθρωποφύλακες (μπάτσους,στρατό, Frontex) που δεν επιτρέπουν το αυτονόητο, τη βίωση της ζωής, σε άλλους, που διαπράττουν το συνεχές "αδίκημα" της ύπαρξης.

Ο κόσμος, φθάνοντας στις Καστανιές, συγκροτήθηκε σε μπλόκ και πορεύτηκε στο χωριό, δυναμικά φωνάζοντας συνθήματα, μεταξύ των οποίων η σιωπή ήταν κι αυτή ηχηρή. Κατευθυνθήκαμε, προς το τελωνείο, το οποίο όμως και έκοβαν αστυνομικές κλούβες και ανδρείκελα των ΜΑΤ, οι οποίοι, ύστερα από σύγκρουση, για να μας απωθήσουν έπνιξαν το χωριό στα δακρυγόνα και ασφυξιογόνα και ανάγκασαν το σώμα να υπαναχωρήσει λίγο και να συνεχίσει, εν τέλει, συγκροτημένα την πόρευση του στους δρόμους του χωριού. Κι ενόσω φωνάζονταν αυτά τα συνθήματα, κάποιοι που ξέμειναν στη Θεσσαλονίκη, προφανώς όντας σε πλήρη σύγκρουση με τον ίδιο τους το εαυτό, καθότι ήθελαν να ευλογήσουν τα γένια τους, διαδηλώνοντας εναντίον τους και να αποτελέσουν το «αγωνιστικό» άλλοθι της κυβέρνησης ασχολούνταν ακόμη με τα πρωινά. Ότι, τάχα, ο 'λαός' της νεολαίας του ΣΥΡΙΖΑ και γενικά, ο 'λαός' της κυβέρνησης, εμποδίστηκε, τραμπουκίστηκε, στο να βγει απ΄ το λεωφορείο που είχαν μισθώσει (για 10 άτομα, ενώ έχει θέσεις για 50, αλλά το κράτος δεν πληρώνει;) και να μην έρθει στον Έβρο. Οι αβανταδόροι, όμως, και χειροκροτητές της κυβέρνησης των δολοφόνων δεν χωράνε εκεί που μάχονται τα κινήματα βάσης, γιατί αυτά μάχονται εναντίον κάθε κυβέρνησης και δεν συνεργάζονται με αυτήν.

Από εκεί και πέρα τίποτε δεν μένει να ειπωθεί, όλα είναι ξεκάθαρα. Ο αναρχισμός όντας οικουμενικός στην απεύθυνση του είναι βαθιά ανθρωπιστικός. Η διαφορά με την εκχυδαϊσμένη «φιλανθρωπία» είναι ότι ο φιλάνθρωπος αγνοεί τα αίτια του προβλήματος και ασχολείται αποκλειστικά με την προσωρινή επούλωση των συνεπειών. Γι' αυτό εφόσον δεν θίγεται η αιτία του προβλήματος στο φιλανθρωπικό «σχήμα» μπορούν να συμμετέχουν όλοι κατά το δοκούν, κράτη, κυβερνήσεις, ΜΚΟ, εκκλησίες, ευαγή ιδρύματα εφοπλιστών, νεολαίες κυβερνήσεων κ.λπ. Εμείς όμως γνωρίζοντας καλώς το τις πταίει για τα δεινά του κόσμου, δηλαδή όλοι οι παραπάνω, δεν θα μπορούσαμε ποτέ να συμπορευτούμε με τους θύτες, κλαίγοντας μαζί για τα θύματα και ξορκίζοντας το κακό που δεν προσωποποιείται πουθενά.

Υ.Γ. Για να μην υπάρξει καμιά παρανόηση, οι αναρχικοί αγωνιστές ούτε τραμπούκοι είναι, ούτε παρακρατικοί γι΄ αυτό δεν ασχολούνται ποτέ με κανέναν προσωπικά έξω από τις πολιτικές διαδικασίες τις οποίες υπερασπίζονται.

Συλλογικότητα για τον κοινωνικό αναρχισμό
«Μαύρο και Κόκκινο»

ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ: ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΤΟΥΣ, Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΑΣ

Ένα κύμα θανατηφόρων επιθέσεων πραγματοποιήθηκε χθες το βράδυ στο Παρίσι και το Saint-Denis. Η γαλλική κυβέρνηση διεξάγει πολέμους σε πολλές χώρες (στη Λιβύη, το Μάλι, τη Συρία...) για χρόνια. Αυτοί οι πόλεμοι σήμερα έχουν το αντίκτυπό τους στο γαλλικό έδαφος.

Είμαστε αντιμέτωποι με επιθέσεις που έχουν στόχο να σκορπίσουν τον τρόμο και να υποδαυλίσουν το διχασμό εντός του πληθυσμού. Η Alternative Libertaire καταδικάζει τις επιθέσεις αυτές, το να σκοτώνεις ανθρώπους τυχαία στο δρόμο με αποκλειστικό σκοπό την τρομοκράτηση είναι άθλιο. Αυτές οι επιθέσεις είναι έργο ενός πολιτικού κινήματος –των σαλαφιστών τζιχαντιστων– του οποίου τα πρώτα θύματα είναι οι άμαχοι πληθυσμοί της Μέσης Ανατολής. Είναι αυτό το ίδιο πολιτικό κίνημα που συνεχίζει να διεξάγει πόλεμο εναντίον των Κούρδικων προοδευτικών δυνάμεων στη Συρία.

Μετά από αυτές τις επιθέσεις, θα γίνουμε μάρτυρες μιας φρενίτιδας ασφαλείας που επιβάλετε από πολιτικές δυνάμεις που χρησιμοποιούν τον φόβο για να μας στρέψουν τον ένα εναντίον του άλλου. Ήδη, οι μετανάστες και η μουσουλμανική μειονότητα στη χώρα αυτή έχουν αρχίσει να επηρεάζονται από πολιτικές δηλώσεις και υπόκεινται σε αδιάκριτα αντίποινα.

Η ενίσχυση των μηχανισμών που περιορίζουν την ελευθερία δεν θα αποτρέψει νέες επιθέσεις. Η κατάσταση έκτακτης ανάγκης είναι η αναστολή των περισσότερων δημοκρατικών δικαιωμάτων, η νομιμοποίηση των κατασταλτικών μέτρων μεγάλης κλίμακας σε σχέση με τα διάφορα στρώματα του πληθυσμού που δεν έχουν καμία σχέση με τις επιθέσεις.

Στεκόμαστε ενάντια στην κυβέρνηση που δράττεται της ευκαιρίας αυτής για την απαγόρευση των συνδικαλιστικών και οικολογικών κινητοποιήσεων που έρχονται. Όλα αυτά θα οδηγήσουν σε διαίρεση και θα ενισχύσουν τους φόβους και τα μίση. Όλα αυτά θα οδηγήσουν μόνο σε μία κλιμάκωση των τρομοκρατικών επιθέσεων όλο και πιο αιματηρών και σε απαντήσεις ασφαλείας ολοένα και πιο καταπιεστικές. Η απάντηση δεν είναι ούτε η αποχώρηση ούτε η στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας.

Η λύση δεν θα έρθει από εκείνους που συνέβαλαν σε αυτήν την κατάσταση με τις μιλιταριστικές, ιμπεριαλιστικές και πολιτικές διακρίσεων και μίσους. και θα το χρησιμοποιούν όλο αυτό για να επιβάλλουν ολοένα και πιο αστυνομικό κράτος και μια εθνική ενότητα ανάμεσα σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους, την οποία εμείς απορρίπτουμε και καταγγέλλουμε.

Η λύση απαιτεί την ενίσχυση της αλληλεγγύης, στις γειτονιές και στους χώρους εργασίας μας, και θα έρθει μέσα από την ενοποίηση όλων όσων αρνούνται όλα τα καθεστώτα της τρομοκρατίας. Και κυρίως σπάζοντας την απομόνωση!

Alternative Libertaire,
14 Νοεμβρίου 2015

Alternative Libertaire
anticapitalisme
autogestion

Ανακοίνωση της ομάδας "Regard Noir" (Μαύρο Βλέμμα) της Αναρχικής Ομοσπονδίας Γαλλίας μετά τα γεγονότα της 13ης Νοέμβρη στο Παρίσι

Μετά το σοκ και το φόβο, είναι δύσκολο να βρει κανείς λέξεις που να μην ηχούν κενές νοήματος ύστερα από το βράδυ της 13ης Νοέμβρη. Αν και γνωρίζουμε ότι κι άλλες σφαγές συμβαίνουν συχνά στον κόσμο, αν και είμαστε διεθνιστές και συνεπώς αλληλέγγυοι στα θύματα των βομβιστικών επιθέσεων στην Άγκυρα, στο Ναϊρόμπι, στο Suruç, στη Βηρυτό, στην Τυνησία και αλλού, δε μπορούμε να παραστήσουμε ότι αυτές οι επιθέσεις δε μας άγγιξαν ιδιαίτερα. Είμαστε αγωνιστές που ζούμε στο Παρίσι. Αυτές οι επιθέσεις χτύπησαν χώρους που συχνάζουμε, δρόμους που διαβαίνουμε, άγγιξαν γνωστούς, συντρόφους και φίλους. Θα πούμε λοιπόν τα πράγματα όπως τα νιώθουμε κι όπως τα σκεφτόμαστε.

Θέλουμε να εκφράσουμε στις οικογένειες και τους οικείους των θυμάτων τη βαθειά θλίψη μας για όσα συνέβησαν. Έχουμε επίγνωση ότι αυτό δε θα αλλάξει και πολλά πράγματα για εκείνους, όμως εμάς θα μας επιτρέψει ίσως να δώσουμε νόημα σε όλα αυτά που έγιναν.

Δεν είναι απλό να διατηρήσει κανείς την ψυχραιμία του απέναντι στην καταιγιστική προπαγάνδα των ΜΜΕ και των πολιτικών οι οποίοι, με πρόσχημα την αλληλεγγύη, επιχειρούν να εργαλειοποιήσουν τη συγκίνησή μας. Πρόκειται για μια προπαγάνδα που πασχίζει να συσκοτίσει ότι αυτές οι βομβιστικές επιθέσεις είναι συνέπεια μιας κυρίαρχης πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής κατάστασης: αυτές οι φονικές ενέργειες έχουν βαθιές ρίζες στον πόλεμο, στη μιζέρια, τον στιγματισμό και τον κοινωνικό αποκλεισμό που επικρατούν στη Γαλλία και στις χώρες όπου αυτή κάνει στρατιωτικές επεμβάσεις. Οι ιδεολόγοι της κυριαρχίας οι οποίοι χρησιμοποιούν το θρησκευτικό στοιχείο για να χειραγωγήσουν τα αρνητικά συναισθήματα που έχουν δημιουργηθεί σε όφελος των δικών τους πολιτικών, οικονομικών και στρατιωτικών συμφερόντων, πάνω σε αυτή τη συσκότιση βασίζουν την ευημερία τους. Το να αντιμετωπίσει κανείς αυτές τις φονικές επιθέσεις σημαίνει πάνω από όλα να αγωνίζεται ενάντια στις συνθήκες που τις καθιστούν δυνατές. Εδώ και καιρό, η Γαλλία είναι σε πόλεμο στο Μαλί, στην Κεντρική Αφρική και κυρίως στη Συρία. Οι αντιδραστικοί λόγοι και τα μέτρα που τους συνοδεύουν στη Γαλλία ενδυναμώνουν εδώ και χρόνια τον στιγματισμό και τον κοινωνικό αποκλεισμό των μουσουλμάνων και των ομοίων τους. Οι αντικοινωνικές πολιτικές που εφαρμόζονται από τις διαδοχικές κυβερνήσεις, ο πόλεμος ενάντια στους φτωχούς και τους εργαζόμενους που διεξάγει η αστική τάξη ολοκληρώνουν τη συνταγή αυτού του εκρηκτικού μείγματος για το οποίο ευθύνονται οι πολιτικοί ηγέτες, όλων των κομμάτων συμπεριλαμβανομένων.

Δεν πρέπει να υποκύψουμε σε μια «εμφυλιοπολεμική» λογική. Όπως και με τις επιθέσεις του περασμένου Γενάρη, ο κύριος στόχος που επιδιώκουν οι εμπνευστές αυτών των επιθέσεων είναι η ενδυνάμωση του στιγματισμού των μουσουλμάνων ελπίζοντας να μας ωθήσουν σε μια λογική πολέμου των πολιτισμών και να εδραιώσουν την επιρροή τους πάνω στους περιθωριοποιημένους πληθυσμούς. Δεν αποτελεί υποτίμηση των γεγονότων η υπενθύμιση ότι η πλειοψηφία των θυμάτων βομβιστικών επιθέσεων είναι μουσουλμάνοι σε χώρες όπου οι μουσουλμάνοι είναι πλειοψηφία. Οι κραυγές περί κλεισίματος των ισλαμιστικών ή ριζοσπαστικών τζαμιών δημιουργούν μια άμεση εξίσωση «ισλαμιστή» και «τρομοκράτη» παρουσιάζοντας το πέρασμα από τη μια κατάσταση στην άλλη ως μια απλή διολίσθηση, ενώ η προσφυγή σε τέτοιου είδους βομβιστικές επιθέσεις είναι απότοκο μιας διαφορετικής λογικής. Εκ των πραγμάτων, στα πλαίσια ενός τέτοιου λόγου,

οι αναφορές στην «άρνηση αμαλγαμάτων» (στο ότι δηλαδή δεν πρέπει να θεωρούνται όλοι οι μετανάστες συλλήβδην ως ύποπτοι) δεν είναι παρά υποκριτικές.

Να μην αφεθούμε στην απάτη της πολιτικής εκστρατείας για την υπεράσπιση της εθνικής ενότητας. Οι συνυπεύθυνοι αυτών των επιθέσεων βρίσκονται σήμερα στην εξουσία, στα ΜΜΕ και σε όλα τα πολιτικά κόμματα: από το Αριστερό Μέτωπο (Front de Gauche) που υποστήριξε τις στρατιωτικές επεμβάσεις μέχρι το Εθνικό Μέτωπο οι θέσεις του οποίου είναι γνωστές. Ενθαρρύνοντας τον στιγματισμό όσων θεωρεί «ξένους», επιτιθέμενη στους πληθυσμούς άλλων χωρών και εν γένει εντείνοντας τις κοινωνικές ανισότητες, η άρχουσα τάξη φέρει μεγάλο μέρος ευθύνης. Η εθνική τους ενότητα απαγορεύει τις διαδηλώσεις μας και στιγματίζει τους μετανάστες. Συνδικάτα αποσύρουν απεργιακά καλέσματα και οι απειλές σε βάρος του κοινωνικού κινήματος γίνονται ολοένα και πιο πιεστικές. Η εθνική τους ενότητα είναι το όχημα για να μας κάνουν να αποδεχθούμε ένα καθεστώς έκτακτης ανάγκης.

Από την άλλη, θεωρούμε ότι οι επιθέσεις της 13ης Νοέμβρη μπορεί να είχαν σα στόχο «τη Γαλλία», όμως είναι το προλεταριάτο που κυρίως χτυπήθηκε μέσα στους χώρους ζωής και διασκέδασής του. Δεν είναι ούτε η Γερουσία ούτε η αστική τάξη που χτυπήθηκαν. Είναι οι δικοί μας στην πολυμορφία τους που ήταν θύματα αυτών των επιθέσεων. Το γαλλικό κράτος δεν έγινε ξαφνικά σύμμαχός μας. Ας θυμηθούμε τα κατασταλτικά μέτρα που υιοθετήθηκαν μετά τις επιθέσεις του Γενάρη. Το κράτος το οποίο εμφανίζεται ως σύμμαχός μας δεν μας προστατεύει όπως ισχυρίζεται, αφού η ίδια του η ύπαρξη και η δράση βρίσκεται στη βάση των ανισοτήτων και των αδικιών που αποτελούν προϋπόθεση παρόμοιων σφαγών.

Πώς να δράσουμε τώρα; Πώς να μην υποκύψουμε στις σειρήνες των ΜΜΕ και των πολιτικών; Πώς να αγωνιστούμε για να αποτρέψουμε παρόμοια γεγονότα στο μέλλον; Πώς να αντισταθούμε στην επίθεση ξενοφοβίας που δε θα αργήσει να ξεσπάσει; Πρέπει να έρθουμε σε ρήξη με τη λογική της «σύγκρουσης των πολιτισμών» η οποία –ρητά ή άρρητα– προωθείται από τις άρχουσες τάξεις στη Γαλλία και επαναλαμβάνεται από το ισλαμικό κράτος. Το στρατόπεδό μας δεν άλλαξε, οι σύμμαχοί μας δεν είναι και δεν θα είναι ποτέ στην εξουσία. Στους αγώνες που αναγγέλλονται, η θέση μας είναι σαφώς στο πλευρό των συνδικαλιστών που καταστέλλονται, των συλλογικοτήτων αντίστασης στον πόλεμο ενάντια στους φτωχούς, των μεταναστών, μουσουλμάνων ή μη, που αγωνίζονται ενάντια στο στιγματισμό, στο πλευρό όλων των ανθρώπων που υφίστανται επιθέσεις λόγω των πεποιθήσεων ή της καταγωγής τους. Αυτό το κοινωνικό στρατόπεδο είναι εκείνο της αλληλεγγύης των από τα κάτω, όλων εμάς που βιώνουμε καθημερινά την εκμετάλλευση και την καταπίεση των από τα πάνω. Σήμερα, όπως και στο παρελθόν και με ορίζοντα το μέλλον, πρέ-

πει να συναντηθούμε, να συνδεθούμε και να οργανωθούμε για να πολεμήσουμε τα δεινά που μαστίζουν αυτή την κοινωνία, προωθώντας ή συμμετέχοντας σε κινήσεις αλληλεγγύης, τοπικά δίκτυα αλληλοβοήθειας και υποστήριξης των πιο καταπιεσμένων. Να στρατευτούμε, να αγωνιστούμε, να μετατρέψουμε την ελευθερία και την ισότητα σε συγκεκριμένες αξίες μέσα από την καθημερινή μας δράση.

Δεν πρέπει να αποδεχθούμε τις παροτρύνσεις να μένουμε κλεισμένοι στα σπίτια μας, να μη δρούμε πλέον, να αφήνουμε την «αστυνομία να κάνει τη δουλειά της». Αντιθέτως πρέπει να συγκεντρωνόμαστε για να καταδείξουμε ότι οι προσπάθειες διαίρεσης της τάξης μας δεν βρίσκουν έρεισμα, είτε αυτές προέρχονται από τους νόμιμους δολοφόνους που είναι στην εξουσία είτε από τους παράνομους δολοφόνους. Οι βομβαρδισμοί αντιποίνων ενάντια στο Daech δείχνουν ότι αυτοί που μας κυβερνούν δε σκοπεύουν να αλλάξουν τρόπο δράσης. Η γραμμή του μετώπου τους δεν είναι δική μας. Εάν πρέπει να υπάρξει γραμμή μετώπου, αυτή πρέπει να είναι ενάντια στο κράτος, ισλαμικό ή μη.

Πρέπει να διατηρούμε την ελπίδα. Οι αυθόρμητες αντιδράσεις αλληλεγγύης, οι δωρεές αίματος, οι εκκλήσεις για ειρήνη, αυτά τα πλήθη που συγκεντρώθηκαν για να τιμήσουν τους νεκρούς κυνηγώντας τους φασίστες στο Μετς ή στη Λιλ, αποτελούν θετικά σημάδια. Ας ενδυναμώσουμε αυτές τις σπίθες αλληλεγγύης ενάντια στο φόβο και την τάξη που προωθούν οι εχθροί μας. Οι αναρχικοί πρέπει να εξεγείρονται ενάντια στην αδικία όπου κι αν χτυπάει κι από όπου κι αν προέρχεται. Αν η πολιτική κατάσταση οδηγήσει σε επιθέσεις, κρατικές ή μη, ενάντια σε μετανάστες και πιστούς ή ενάντια σε αγωνιστές, οι εχθροί μας θα μας βρουν στο δρόμο τους.

Κουράγιο, οι άσχημες μέρες θα περάσουν.

Ομάδα Regard Noir
της Αναρχικής Ομοσπονδίας
Παρίσι, 17 Νοέμβρη 2015

(Μετάφραση:
Αναρχική συλλογικότητα Κύκλος της Φωτιάς)

Σ.τ.Μ. Το Σάββατο 21 Νοέμβρη έγινε στο Παρίσι διαδήλωση αλληλεγγύης στους μετανάστες η οποία έσπασε την απαγόρευση διαδηλώσεων που έχει επιβληθεί στο Παρίσι και τα προάστια. Η αστυνομία επιχείρησε να την αποτρέψει, αλλά τελικά χίλια περίπου άτομα τα οποία είχαν συγκεντρωθεί στη Βαστίλλη έκαναν πορεία προς τη Ρεπουμπλίκ όπου είχε οργανωθεί συγκέντρωση στη μνήμη των θυμάτων των επιθέσεων.

ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ, ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ!!

Τουρκία: Ανακοίνωση της DAF (Επαναστατική Αναρχική Δράση) για τα γεγονότα της 10ης Οκτωβρίου στην Άγκυρα

Σήμερα, 10 Οκτώβρη, στη "Συνάντηση για τη εργασία, δημοκρατία και την ειρήνη", η οποία οργανώθηκε από διάφορες ενώσεις, συνδικάτα και οργανώσεις, σημειώθηκε βομβιστική επίθεση. Όπως στο Amed (Ντιγιάρμακπιρ) τον Ιούνιο και στο Suruc τον Ιουλιο, σήμερα εξεράγησαν βόμβες στην Άγκυρα και δεκάδες άνθρωποι σκοτώθηκαν.

Χιλιάδες άτομα συγκεντρώθηκαν από διάφορες πόλεις της επικράτειας, ενάντια στην πολιτική του πολέμου, ενάντια στην κερδοσκοπία του πολέμου διαφόρων κέντρων εξουσίας. Σήμερα, οι βόμβες που εξερράγησαν, δολοφόνησαν ανθρώπους που ήθελαν ειρήνη, ζωή και ελευθερία ενάντια στον πόλεμο.

Αυτή η έκρηξη, στην οποία περισσότεροι από 30 έχασαν τη ζωή τους έως τώρα (Σ.τ.Μ: την ώρα της μετάφρασης ανακοινώθηκαν 86 νεκροί και δεκάδες τραυματίες), είναι μία αντανάκλαση την αιματοβαμένης απληστίας της εξουσίας. Όσοι δολοφόνησαν στο Amed, στο Pırsus, στο Cızır, τώρα προσπαθούν να εκφοβίσουν τον κόσμο, να τον εκνευρίσουν με τις πολιτικές του πολέμου και να τον αποθαρρύνουν από τον αγώνα για ελευθερία, δολοφονώντας δεκάδες ανθρώπους στην Άγκυρα.

Η εξουσία πρέπει να γνωρίζει πώς ότι μέσα και να χρησιμοποιήσει, συλλήψεις ή δολοφονίες με βόμβες, δεν θα φοβηθούμε από αυτήν και δεν θα υποκύψουμε στις πολιτικές του πολέμου.

Για ένα νέο κόσμο, για μία ζωή ελευθερίας

Οι δολοφονημένοι στο Amed, στο Pırsus, στο Cızır και στην Άγκυρα
ΔΕΝ ΘΑ ΞΕΧΑΣΤΟΥΝ
Οι δολοφόνοι ΔΕΝ ΘΑ ΣΥΓΧΩΡΕΘΟΥΝ

Επαναστατική Αναρχική Δράση (DAF)

12 Οκτώβρη 2015, πανό της DAF στη διεθνιστική πορεία αλληλεγγύης στη Θεσσαλονίκη.

12/10 στην Αθήνα: Πορεία αλληλεγγύης στους Τούρκους και Κούρδους αγωνιστές και αγωνίστριες που μάχονται ενάντια στο τουρκικό κράτος και παρακράτος και τους δολοφόνους του ISIS.Ο αγώνας για την ελευθερία δεν γνωρίζει σύνορα.

Αναρχικές συλλογικότητες Vogliamo tutto e per tutti, Κύκλος της Φωτιάς, Όμικρον72

10/10 στη Θεσσαλονίκη: Πορεία αλληλεγγύης στους Τούρκους και Κούρδους αγωνιστές και αγωνίστριες ανακόπτεται μπροστά στο τουρκικό προξενείο.

ΟΡΓΗ ΓΙΑ ΤΑ ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΑΔΕΡΦΙΑ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΑΓΚΥΡΑ

Το Σάββατο 10/10 εξερράγησαν 2 βόμβες σε προγραμματισμένη πορεία ειρήνης, στην Άγκυρα, ενάντια στις πολεμικές συγκρούσεις στην Νοτιοανατολική Τουρκία. Η πορεία διοργανώθηκε από τη Συνομοσπονδία Δημοσίων Υπαλλήλων, το Επιμελητήριο Αρχιτεκτόνων και Μηχανικών, την Ομοσπονδία Επαναστατικών Εργατικών Συνδικάτων και την Ένωση Γιατρών Τουρκίας. Το τούρκικο κράτος σκόρπισε τον θάνατο σε 80 ανθρώπους, ενώ ο μέχρι τώρα απολογισμός είναι πάνω από 180 τραυματίες.

Η διπλή αυτή έκρηξη σημειώνεται τρεις μήνες μετά την επίθεση αυτοκτονίας στην πόλη Σουρούκ, που είχε ως αποτέλεσμα 32 αλληλέγγυοι στην κουρδική αντίσταση να χάσουν τη ζωή τους. Το τούρκικο παρακράτος έχει ιστορία και δείχνει το δολοφονικό πρόσωπό του σε όσους τολμούν να αγωνιστούν και να το αμφισβητήσουν.

Ως αναρχικοί, στεκόμαστε απέναντι σε κάθε κρατικό και παρακρατικό μηχανισμό, που στρέφεται ενάντια σε όσους αγωνίζονται, είτε αυτοί διαδηλώνουν στις μητροπόλεις ενάντια στον πόλεμο, είτε παίρνουν τα όπλα στη Ροτζάβα για να υπερασπιστούν τη ζωή τους από όσους την απειλούν. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι στους Τούρκους και Κούρδους αδερφούς μας και στον αγώνα τους ενάντια στους δολοφόνους κάθε είδους.

ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ - ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ
ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΣΤΗΝ ΑΓΚΥΡΑ

ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ
ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΟ
ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ. ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΙΣΟΤΗΤΑΣ,
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ
ΤΡΙΤΗ 13/10 ΣΤΙΣ 6μμ Πλ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Αναρχική ομάδα Δυσήνιος Ίππος
Πάτρα, Οκτώβρης 2015

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΟ ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΠΡΟΞΕΝΕΙΟ | 10/10

Στις 10 Οκτώβρη πραγματοποιήθηκε χθες στη Θεσσαλονίκη, όπως και σε άλλες ευρωπαϊκές πόλεις πορεία προς το Τουρκικό προξενείο, ως άμεση απάντηση στις δολοφονίες αγωνιστών από το Τουρκικό Κράτος. Μερικές εκατοντάδες άτομα συμμετείχαν στη διαδήλωση που καλέστηκε από τη συλλογικότητα για τον Κοινωνικό Αναρχισμό «Μαύρο & Κόκκινο» και στηρίχτηκε από την Επιτροπή Αλληλεγγύης στους Πολιτικούς Κρατούμενους στην Τουρκία και το Κουρδιστάν, το πανό της οποίας μπήκε στη κεφαλή της πορείας.

Στην περιφρούρηση της διαδήλωσης συμμετείχαν και οι σύντροφοι από τη συλλογικότητα αναρχικών από τα Ανατολικά και του αυτόνομου σχήματος Φυσικού. Η βραδινή κινητοποίηση είχε πολύ παλμό με συνθήματα όπως «Ακούστε το καλά φασίστες δολοφόνοι, οι Τούρκοι αγωνιστές δεν είναι μόνοι», Η αλληλεγγύη όπλο των λαών, νίκη στον αγώνα των Κούρδων ανταρτών», «Το αίμα των λαών δε θα ξεχαστεί, φασίστες θα σας θάψουμε βαθιά μέσα στη γη» κ.ά. Το προξενείο ήταν ζωσμένο με διμοιρίες ενώ μια κλούβα έκοβε το δρόμο προς αυτό. Η περιφρούρηση της πορείας αντιπαρατάχθηκε στα ΜΑΤ χωρίς όμως να δημιουργηθεί ένταση αν και το κλίμα ήταν φυσικά ηλεκτρισμένο από τις σχεδόν 100 δολοφονίες που διέπραξε ο Ερντογάν, το κράτος και το παρακράτος της Τουρκίας. Μια συνταγή που εφαρ-

μόζουν όλα τα κράτη στον πλανήτη όταν νοιώθουν τα κινήματα απελευθέρωσης να αμφισβητούν την εξουσία τους. Οι σύντροφοι από Τουρκία και Κουρδιστάν άρχισαν να χτυπούν με τα χέρια τους την κλούβα και να ζητούν να περάσουν ώστε να φτάσει η διαδήλωση μπροστά στο προξενείο, ενώ κείμενα των διαδηλωτών διαβάστηκαν απο την ντουντούκα καταγγέλοντας το φασιστικό-κρατικό πλέγμα των δολοφόνων. Θετική έκπληξη ήταν η ενσωμάτωση στη διαδήλωση, όταν αυτή βρισκόταν έξω από το προξενείο μιας ομάδας φοιτητών της ΕΑΑΚ, οι οποίοι με αυτό τον τρόπο στήριξαν την διαδήλωση.

ΦΑΣΙΣΤΕΣ – ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΡΑΤΙΚΟΙ ΟΛΟΥΣ ΘΑ ΣΑΣ ΘΑΨΟΥΜΕ ΒΑΘΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΓΗ

Δεκάδες αριθμούν οι νεκροί και εκατοντάδες οι τραυματίες, θύματα της βομβιστικής επίθεσης στην Άγκυρα. Σε προγραμματισμένη πορεία ειρήνης ενάντια στις πολεμικές συγκρούσεις στην Νοτιοανατολική Τουρκία το βαθύ τούρκικο κράτος δείχνει το αιμοσταγές πρόσωπό του δολοφονώντας όσους τολμούν να αμφισβητούν τις στρατηγικές αποφάσεις του, όσους τολμούν να αμφισβητούν την ανάγκη οι καταπιεσμένοι να γίνονται κρέας για τα κανόνια των συμφερόντων κράτους και κεφαλαίου.

Η ιστορία του τουρκικού παρακράτους είναι μεγάλη και γνωρίζουμε ότι για την υπεράσπιση των αφεντικών τους δεν θα σταματήσουν πουθενά. Μοναδική απάντηση της κοινωνίας στους ρουφιάνους και μισθωμένους δολοφόνους κάθε είδους, είτε είναι Ρουπακιάδες είτε είναι Τούρκοι φασίστες, είναι η ανειρήνευτη πάλη απέναντι σε κράτος και κεφάλαιο, για μία κοινωνία γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης.

Αλληλεγγύη στους Τούρκους και στους Κούρδους αγωνιστές, στις Τουρκάλες και Κούρδες αγωνίστριες είτε είναι συνδικαλισμένοι/ες εργάτες/τριες που αγωνίζονται κατά του πολέμου που έχουν εξαπολύσει κράτος και αφεντικά απέναντι στην κοινωνία είτε είναι ένοπλοι αντάρτες στα βουνά του Κουρδιστάν που μάχονται εναντίον του στρατού κατοχής.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΟ ΟΠΛΟ ΤΩΝ ΛΑΩΝ
ΝΙΚΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ
ΤΩΝ ΚΟΥΡΔΩΝ ΑΝΤΑΡΤΩΝ

Συγκέντρωση και πορεία
ΔΕΥΤΕΡΑ 12/10 18.00 ΚΑΜΑΡΑ

Συλλογικότητα για τον Κοινωνικό Αναρχισμό «Μαύρο και Κόκκινο»

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ
|ομοσπονδία συλλογικοτήτων|
ΙΔΡΥΤΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ

1. Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΩΣ ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟΥΣ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ

Αυτό που ονομάζουμε σήμερα συνολική συστημική κρίση είναι η επιθετική αναδιάταξη της κυριαρχίας με σκοπό τη μεταβολή των όρων του κοινωνικού και ταξικού ανταγωνισμού προς το χειρότερο για τους εκμεταλλευόμενους. Οι οικονομικές, πολιτικές, αξιακές και περιβαλλοντικές διαστάσεις της κρίσης είναι το αποτέλεσμα της οξυμένης αντίφασης μεταξύ των πραγματικών κοινωνικών αναγκών και των κοινωνικών και ταξικών σχέσεων που επιβάλλουν τον ακρωτηριασμό και την αδυναμία κάλυψής τους.

Η κρίση αποτελεί δομικό στοιχείο του όλου συστήματος καθώς προκαλείται από τις ίδιες τις αντιφάσεις της λειτουργίας του και από τα ζητούμενά του για τον πλήρη έλεγχο των κοινωνιών. Το σύστημα διαχειρίζεται την κρίση ώστε να μπορέσει να αναδιαρθρωθεί με στόχο την αναπαραγωγή, επέκταση και διαιώνισή του, εντείνοντας την εκμετάλλευση και τη λεηλασία για τη μεγιστοποίηση των κερδών και το βάθεμα της εξουσίας των καταπιεστών και για την καθυπόταξη ολόκληρης της κοινωνίας, την οποία βυθίζει ολοένα στη φτώχεια και την εξαθλίωση.

Είναι εμφανής η παρακμή του κρατικού και καπιταλιστικού κόσμου σε επίπεδο πολιτικό και θεσμικό, εμφανή τα αδιέξοδά του σε οικονομικό επίπεδο, η ένδειά του σε αξίες και νοήματα, η αποσάθρωση των ιδεολογημάτων του, και εμφανείς οι καταστρεπτικές συνέπειες της επιβολής του στη φύση και τις ζωές μας. Αποτέλεσμα όλων των παραπάνω είναι η όξυνση των κοινωνικών και ταξικών ανταγωνισμών, ενώ μέσω της αναδιάρθρωσης, το κράτος και ο καπιταλισμός επιτίθενται σε κάθε κοινωνικό και ταξικό κεκτημένο και στις κοινωνικές ελευθερίες επιβάλλοντας όλο και απεχθέστερους όρους εκμετάλλευσης και καταπίεσης στους από τα κάτω.

2. Η ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΩΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ ΔΙΕΥΡΥΝΣΗΣ ΤΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΒΟΛΗΣ

«Ο πόλεμος είναι η συνέχιση
της πολιτικής με άλλα μέσα»

Carl Von Clausewitz

Σε παγκόσμιο επίπεδο τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά επιχειρούν μία, άνευ όρων, ανηλεή επίθεση εναντίον των λαών και των περιοχών της καπιταλιστικής περιφέρειας που περιλαμβάνει πολεμικές επιχειρήσεις, επιβολή δικτατορικών-θεοκρατικών καθεστώτων και ανατροπή άλλων, υποκίνηση εμφύλιων συγκρούσεων, καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων, έλεγχο των πλουτοπαραγωγικών πηγών, οικονομική αφαίμαξη ολόκληρων πληθυσμών, περιβαλλοντική καταστροφή ολόκληρων περιοχών και φυσικά τεράστιο αριθμό ανθρώπινων απωλειών. Μία συνθήκη που διαμορφώνει απέραντους «κρανίου τόπους» έτοιμους να λεηλατηθούν και να «ανασυγκροτηθούν» με γνώμονα τον έλεγχο πληθυσμών και περιοχών, την αύξηση των κερδών και τη διεύρυνση των οικονομικών δραστηριοτήτων των παγκόσμιων οικονομικών ελίτ αλλά και την αναδιάταξη των συσχετισμών γεωπολιτικής ισχύος στα πλαίσια των διακρατικών ανταγωνισμών, μεταξύ παγκόσμιων, περιφερειακών και τοπικών δυνάμεων.

Οι πολιτικές και οικονομικές ελίτ διαμορφώνουν ισχυρά καπιταλιστικά κέντρα στα οποία συγκεντρώνεται το σύνολο σχεδόν του παγκόσμιου πλούτου και των εμπορικών και οικονομικών δραστηριοτήτων, διευρύνοντας το πλαίσιο επικυριαρχίας και ελέγχου σε διάφορες περιοχές του πλανήτη (σε μία σειρά από χώρες της Ασίας, της Μέσης Ανατολής και της Βόρειας Αφρικής κυρίως, όπως και αλλού), μέσω μιας διαδικασίας περαιτέρω εκμετάλλευσης τόσο του φυσικού κόσμου όσο και της εργασίας. Μια διαδικασία που, ενώ συντελείται υπό το πρόσχημα της ανάπτυξης, έχει ως ουσιαστικό αποτέλεσμα την υφαρπαγή του πλούτου, την εξαθλίωση των κοινωνιών στην καπιταλιστική περιφέρεια, την εμβάθυνση του ελέγχου και την επίταση της εκμετάλλευσης.

Απότοκο της διεύρυνσης των πολεμικών εμπλοκών από τη Μέση Ανατολή μέχρι τις παρυφές της Ευρώπης και της λεηλασίας της περιφέρειας αποτελούν και οι τεράστιες ροές προσφύγων και μεταναστών που αφήνουν τις εστίες τους ψάχνοντας μια «καλύτερη μοίρα» περνώντας τα σύνορα με κατεύθυνση τις χώρες της καπιταλιστικής μητρόπολης.

3. Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΕΠΙΒΟΛΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΉΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ ΩΣ ΑΝΑΠΟΔΡΑΣΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ

«Το ζήτημα είναι», είπε η Αλίκη,
«αν μπορείτε να κάνετε τις λέξεις
να σημαίνουν τόσα διαφορετικά πράγματα».
«Το ζήτημα είναι», απάντησε ο Χάμπτυ Ντάμπτυ,
«ποιος θα είναι το αφεντικό, αυτό είναι όλο».

Lewis Carroll

Η καπιταλιστική αναδιάρθρωση συντελείται στην κατεύθυνση της συνολικής επιβολής της κρατικοκαπιταλιστικής εξουσίας στον κοινωνικό σχηματισμό στην κατεύθυνση της επιβολής του σύγχρονου ολοκληρωτισμού. Αυτή η κατεύθυνση της κυριαρχίας αποτελεί μία κομβική και σταθερή επιλογή της που διαμορφώνει την πραγματικότητα και γίνεται εμφανής σε όλα τα κοινωνικά πεδία και εκφάνσεις της καθημερινής ζωής. Και αυτό το ολοκληρωτικό πρόσωπο του κράτους και του καπιταλισμού ενσαρκώνεται από εθνικά και υπερ-εθνικά πολιτικά και οικονομικά αφεντικά στο εσωτερικό του δυτικού κόσμου όσο και στην περιφέρειά τους.

Το θατσερικό δόγμα του «there is no alternative» (δεν υπάρχει εναλλακτική) θωρακίζεται ως συνθήκη που διαπερνά το σύνολο των κοινωνικών δραστηριοτήτων, επιτρέποντας στην

κρισιακή περίοδο την ανάδυση ενός μόνιμου καθεστώτος έκτακτης ανάγκης και δυνητικά καταστάσεων πολιορκίας. Για την εξασφάλιση της ολοκληρωτικής επιβολής και την απρόσκοπτη εξυπηρέτηση των συμφερόντων των κυρίαρχων οικονομικών και πολιτικών ελίτ, όλα τα μέσα μπορούν να χρησιμοποιηθούν σε ακόμη πιο οξυμένη μορφή, με ακόμη μεγαλύτερη ένταση. Η πολιτική και οικονομική μορφή του καπιταλισμού σε κρίση, παρά τα διαφορετικά σχήματα που παίρνει από τόπο σε τόπο, δεν σημαίνει παρά την ανακήρυξη ενός συνολικού πολέμου στα πληβειακά στρώματα σε παγκόσμιο επίπεδο. Δεδομένης και της ύφεσης των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων, λόγω είτε της αφομοίωσης, είτε της υπονόμευσής τους, της ιδεολογικής ηγεμονίας του καπιταλιστικού φαντασιακού και της απουσίας απελευθερωτικού κοινωνικού οράματος, το παγκόσμιο κρατικο-καπιταλιστικό πλέγμα και οι φορείς του νοιώθουνε περισσότερο αποχαλινωμένοι από ποτέ.

Σε αυτή τη βάση μπορεί να ειδωθεί η αλλαγή που συντελείται στους όρους με τους οποίους επιδιώκει η κυριαρχία να αποσπάσει την κοινωνική συναίνεση ανανεώνοντας την επίφαση νομιμοποίησης που επιθυμεί να απολαμβάνει. Η συναίνεση, λοιπόν, δεν αντλείται με τον τρόπο των περασμένων δεκαετιών λόγω των οξυμένων συστημικών αντιφάσεων, γι' αυτό η εξουσία καταφεύγει όλο και συχνότερα στην απροκάλυπτη βίαιη επιβολή στο κοινωνικό πεδίο, μη διστάζοντας να χρησιμοποιήσει ακόμη και τις πιο βάναυσες και εγκληματικές πρακτικές απέναντι σε όσους αντιστέκονται και επιχειρούν να ορθώσουν αναχώματα στους σχεδιασμούς απόλυτης υποδούλωσης των πληβειακών στρωμάτων.

Αυτή η οπτική δεν πρέπει να εκληφθεί ως θέση η οποία θεωρεί ότι η εξουσία εγκαταλείπει όλες τις μορφές απόσπασης συναίνεσης με μη βίαιο τρόπο. Οι εκλογές είναι ένα χαρακτηριστικό όσο και κυρίαρχο παράδειγμα τέτοιας διαδικασίας όπου οι πολίτες καλούνται εθελοντικά στο όνομα της δημοκρατίας να επικυρώσουν τη συναίνεση τους στην αναπαραγωγή του συγκεκριμένου μοντέλου πολιτικής και κοινωνικής οργάνωσης, επιλέγοντας απλά τον διαχειριστή. Άλλωστε ακόμη και η ίδια η παραδειγματική χρήση βίας ενάντια σε όσους αντιστέκονται πέρα από τον προφανή στόχο της καταστολής, παράλληλα στοχεύει στο να διατηρήσει τις κοινωνικές ενστάσεις

σε ένα πλαίσιο ακίνδυνου συναγωνισμού με την κυρίαρχη αντίληψη.

Καίρια σημεία στις συντεταγμένες του σύγχρονου ολοκληρωτισμού που στοχεύει στην υλοποίηση όλων των παραπάνω, επιθυμώντας να δομήσει μια μη αναστρέψιμη συνθήκη ωμής εκμετάλλευσης και καταπίεσης, είναι η διαρκής ροπή των αστικών κοινοβουλευτικών δημοκρατιών προς έναν ολοκληρωτικό κοινοβουλευτισμό των δυτικών κρατών, η διεύρυνση και ο εμπλουτισμός της ρητορικής πάνω στο δίπολο νόμιμο-παράνομο προς όφελος της παρανομοποίησης υποκειμένων, διαδικασιών ρήξης και αντιστασιακών μορφών, ο περαιτέρω ορισμός του χρήσιμου ή μη, που στοχεύει στην διαρκή απομείωση των κοινωνικών αναγκών διεκδικώντας έτσι και την παράλληλη απομείωση των αγώνων διεκδίκησής τους, η εκ νέου κατασκευή χρήσιμων για την κυριαρχία σχημάτων όπως ο «υπάκουος πολίτης», ο «πειθήνιος υπήκοος», ο «εσωτερικός εχθρός», ο «εξωτερικός κίνδυνος».

Ταυτόχρονα με την εξαπόλυση της επίθεσής του, το κρατικο-καπιταλιστικό πλέγμα οχυρώνεται, προβλέποντας τις κοινωνικές εκρήξεις που ωριμάζουν ως αποτέλεσμα της κοινωνικής και ταξικής ασφυξίας μέσα σε συνθήκες γενικευμένης όξυνσης των όρων καταπίεσης και εκμετάλλευσης που το ίδιο επιβάλλει εκκινώντας από τους υπερεθνικούς μηχανισμούς και επιμερίζοντας την κίνηση αυτή κατά τόπους μέσα από τις συνεργαζόμενες εθνικές κυβερνήσεις.

4. ΑΠΟ ΤΗ ΜΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ ΕΚΤΑΚΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ ΣΤΗ ΔΙΑΡΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΞΑΙΡΕΣΗΣ

Το κράτος έχει συνέχεια, η εξουσία αποτελεί ένα ενιαίο συνεχές. Η μονιμοποίηση του Καθεστώτος Έκτακτης Ανάγκης σημαίνει τη διαρκή αναβάθμιση των κατασταλτικών μηχανισμών και των μεθόδων επιτήρησης και ελέγχου. Ταυτόχρονα, η εγκαθίδρυση Καθεστώτος Εξαίρεσης για όσους περισσεύουν, η δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης για τους μετανάστες και τους πρόσφυγες καθώς και ο αποκλεισμός από την κοινωνική ζωή πληθυσμιακών ομάδων όπως τοξικοεξαρτημένοι, οροθετικές γυναίκες και οι άστεγοι, αλλά και το δόγμα μηδενικής ανοχής απέναντι σε οποιαδήποτε μορφή και εστία αντίστασης και αγώνα δημιουργείται, είναι η κατασταλτική στρατηγική που εφαρμόζεται και που συνθέτει το σκηνικό εντός του οποίου επελαύνει ο σύγχρονος καπιταλιστικός και κρατικός ολοκληρωτισμός.

Κεντρικό ρόλο σε όλη αυτή τη διαδικασία έχουν οι υπερεθνικί κρατικοί και καπιταλιστικοί σχηματισμοί. Η Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση της ληστρικής επίθεσης του κεφαλαίου και του δόγματος του σοκ έρχεται να περάσει από πάνω μας. Πόλεμοι στο εξωτερικό, περιχαρακώσεις για τα κράτη της δύσης, θάνατοι για τους κολασμένους αυτής της γης, για όσους γεννήθηκαν στην «λάθος» πλευρά και ένας μη τόπος για τους κυνηγημένους. Η μοίρα όσων περισσεύουν είναι ο θάνατος στα ναρκοπέδια και στους φράχτες, ο πνιγμός στα νερά της Μεσογείου και για τους επιζήσαντες ο εγκλεισμός στα στρατόπεδα συγκέντρωσης επεκτείνοντας την πάγια συνθήκη της παρανομοποίησης της μετανάστευσης και κατά συνέπεια της ίδιας της ανθρώπινης ζωής. Πρόκειται ουσιαστικά για την επαναφορά, σε «αστικοδημοκρατικά» πλαίσια του ναζιστικού δόγματος της «ζωής που δεν αξίζει να βιωθεί». Ακριβώς όπως στη ναζιστική Γερμανία εξαιρούνταν ολόκληρες κατηγορίες ανθρώπων από το δικαίωμα της ζωής, έτσι σήμερα οι φτωχοί, οι απόκληροι, οι πρόσφυγες και οι μετανάστες θεωρούνται περισσευούμενοι πληθυσμοί, στερούμενοι όλο και περισσότερο τη δυνατότητα της επιβίωσης.

Ενόσω λοιπόν, προωθούνται οι ανισότητες και οι διαχωρισμοί και καλλιεργείται ο κοινωνικός κανιβαλισμός, τόσο περισσότερο συστρατεύονται τα πιο συντηρητικά και οπισθοδρομικά κομμάτια της κοινωνίας με τους μηχανισμούς του κράτους και των αφεντικών. Πάνω σε αυτή τη βάση όπου οι ανάγκες του κρατικοκαπιταλιστικού πλέγματος παράγουν πολιτικές που ενστερνίζονται το φασιστικό φαντασιακό της εκκαθάρισης του αδύνα-

μου διαμορφώνεται το πεδίο στο οποίο καλούνται φασιστικά και νεοναζιστικά μορφώματα να παίξουν τον διαχρονικά αντεπαναστατικό τους ρόλο συμβάλλοντας στην κατεύθυνση της πλήρους υποταγής της κοινωνίας. Κι αυτή η προβολή της λογικής που συνδέει τον κοινωνικό δαρβινισμό σε καπιταλιστικά πλαίσια με την τροφοδότηση του φασιστικού ιδεώδους για την οριστική υπερίσχυση του ισχυρότερου, είναι που επικαιροποιεί σε απόλυτο βαθμό τα λόγια του Χορκχάϊμερ: *«όποιος δεν θέλει να μιλήσει για τον καπιταλισμό καλά θα κάνει να σωπαίνει και για τον φασισμό»*.

5. Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟ

Στην ελληνική πραγματικότητα η ολομέτωπη επίθεση του κράτους και του κεφαλαίου εκφράζεται με την διαρκή επιβολή νέων επαχθέστερων όρων εκμετάλλευσης και με τη συνεχή όξυνση της καταστολής και του ελέγχου και ταυτόχρονα επιτείνει τη διαδικασία αναδιάρθρωσης του καπιταλιστικού και κρατικού τρόπου οργάνωσης της κοινωνίας. Η αδυναμία του καθεστώτος να παράξει ένα συνολικό και συνεκτικό κοινωνικό όραμα, η ευρεία απονομιμοποίησή του, η διογκούμενη κοινωνική δυσαρέσκεια και οι αντιστάσεις επιχειρείται εκ νέου να αντιμετωπιστούν μέσω του εκφασισμού και της προώθησης του κοινωνικού κανιβαλισμού.

Στα εργασιακά διαμορφώνονται από τα αφεντικά σκληρές συνθήκες εκμετάλλευσης των προλετάριων με τις κατακτήσεις των ταξικών αγώνων να συρρικνώνονται διαρκώς. Μεροκάματα και μισθοί πείνας, ωράρια προσαρμοσμένα στις ανάγκες των αφεντικών, απολύσεις και διαρκής εκβιασμός της ανεργίας, με στρατιές ανέργων και υποαπασχολούμενων να ζουν σε συνθήκες ανέχειας και κοινωνικού αποκλεισμού. Κι ενώ μεγάλα τμήματα του πληθυσμού φτωχοποιούνται, βασικά και αναγκαία κοινωνικά αγαθά εμπορευματοποιούνται και ο κοινωνικός πλούτος γίνονται βορά για το ντόπιο και διεθνές κεφάλαιο. Πρόκειται για μία συνολική διαδικασία αναδιανομής του πλούτου προς όφελος των πιο ισχυρών με την απομύζηση των πιο φτωχών κοινωνικών στρωμάτων. Ταυτόχρονα, οι ελεγχόμενες από την εργοδοσία και τους πολιτικούς τους πάτρωνες συνδικαλιστικές ελίτ, έχοντας απωλέσει μεγάλο μέρος της διαμεσολαβητικής τους δυνατότητας, επιχειρούν να περιορίσουν τους ταξικούς αγώνες προωθώντας την κοινωνική ειρήνη. Ο ρόλος τους ως θεσμικών φορέων είναι απλά συμπληρωματικός, στο πλάι των εργοδοτικών οργανώσεων, ώστε να εκπληρώνουν απλά την δημοκρατική επίφαση του διαλόγου μεταξύ των κοινωνικών φορέων, ενώ επιχειρούν ταυτόχρονα να εξαντλήσουν τη δυνατότητα εξαπάτησης εργατικών στρωμάτων και να τα αποπροσανατολίσουν από τους ακηδεμόνευτους ριζοσπαστικούς αγώνες.

Η άνευ προηγουμένου επίθεση που έχουν εξαπολύσει τα ντόπια και υπερεθνικά πολιτικά και οικονομικά αφεντικά στα πληβειακά στρώματα εκφράζεται από το σύνολο του πολιτικού προσωπικού που εναλλάσσεται στη διαχείριση της εξουσίας. Το πολιτικό σύστημα σήμερα ειδικότερα έχει εξαντλήσει τα περιθώρια αναπαραγωγής του ενώ εξισορροπεί τις απώλειες, με την άντληση νέου δυναμικού από όλες τις πτέρυγες του πολιτικού φάσματος, αναδεικνύοντας νέες εφεδρείες. Η πλήρης ταύτιση των κατευθύνσεων των διεθνών οικονομικών και πολιτικών ελίτ με τις ντόπιες σκιαγραφεί τη ζοφερή πραγματικότητα των καταπιεσμένων: φτώχεια και εξαθλίωση, διαρκής ευτελισμός της ανθρώπινης ζωής είτε εκφερόμενος ως βουβός αυτοκτονικός θάνατος στα διαμερίσματα της μητρόπολης είτε ως κραυγαλέος πνιγμός στα ανοιχτά του Αιγαίου, ανεργία και άμισθη σκλαβιά για τους μεν, μισθωτή σκλαβιά με ωράρια γαλέρας προς πενταροδεκάρες για τους υπόλοιπους. Ταυτόχρονα ως απόρροια του συμπεράσματος ότι «όπου λιγοστεύουν τα καρότα περισσεύουν τα μαστίγια», ο μηχανισμός της ΕΛ.ΑΣ. αναδεικνύεται στη θέση του σύγχρονου μητροπολιτικού στρατού, όπου κάθε κίνηση της αντιστοιχεί στην διεκπεραίωση ενός σχεδίου διαρκούς πρα-

ξικοπήματος στη ζωή των κοινωνικών αντιστάσεων. Στρατόπεδα συγκέντρωσης και φυλακές, νέες πειθαρχήσεις στους ατίθασους, το χάπι της απάθειας για τους υπόλοιπους, αποκλεισμός και κατάσταση εξαίρεσης σε μία συνθήκη που οριοθετεί το πέρασμα από το κράτος εκτάκτου ανάγκης στην κοινωνία της διευρυμένης κοινωνικής εξαθλίωσης και ταξικής υποδούλωσης.

Για την «αριστεροδεξιά» κυβέρνηση

Σήμερα η επιλογή της αριστερής/σοσιαλδημοκρατικής διαχείρισης έρχεται να δώσει παράταση ζωής στο ήδη χρεοκοπημένο πολιτικο-οικονομικό μοντέλο μέσω της διαμόρφωσης συνθηκών κοινωνικής ειρήνης, εθνικής συμφιλίωσης και διαταξικής συνεργασίας, μέσω της εξουδετέρωσης των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων στους δρόμους, στις γειτονιές και στους χώρους δουλειάς.

Για εμάς ασφαλώς η παρούσα εναλλακτική διαχείριση της κυβερνητικής εξουσίας δεν μπορεί να κριθεί με κριτήριο «το μη χείρον βέλτιστο», συγκρίνοντάς τη με την προηγούμενη, και αυτούς που κατόπιν της αποτυχίας ή της ανατροπής της θέλουν να βλέπουν ως ορατό μόνο το μπαμπούλα του φασισμού. Αφετηρία της σκέψης και της δράσης μας δεν είναι η κριτική της παρούσας εναλλακτικής διακυβέρνησης είτε με βάση τον εαυτό της κρίνοντάς την ως ανακόλουθη είτε με βάση την νεοφιλελεύθερη που προηγήθηκε ή μια επαπειλούμενη φασιστική, αλλά με βάση το επαναστατικό πρόταγμά μας για τη γενικευμένη κοινωνική αυτοδιεύθυνση. Και να προσθέσουμε πως μέσα από την ανατροπή της (όπως και κάθε κυβέρνησης) αναλόγως σε τελική ανάλυση του ποιος και γιατί την ανατρέπει, θέλουμε να βλέπουμε με πεποίθηση στους αγώνες από τα κάτω το δρόμο της καθολικής ανατροπής για μια νέα κοινωνία ελευθερίας, ισότητας και δικαιοσύνης. Με λίγα λόγια, στην αριστεροδεξιά διακυβέρνηση του πολιτικοοικονομικού συστήματος δεν βλέπουμε κανένα πραγματικό φραγμό στο φασισμό (τον οποίο άλλωστε γεννά ξανά και ξανά αυτό ακριβώς το σύστημα) αλλά ένα φραγμό στην επαναστατική κοινωνική χειραφέτηση.

Αυτή η κυβέρνηση άλλωστε είναι απότοκο του γεγονότος ότι τα κινήματα ήρθαν αντιμέτωπα με τα όρια και τα αδιέξοδά τους και μη μπορώντας να διευρύνουν τα προτάγματα να συνολικοποιήσουν τους αγώνες ώστε να οργανωθεί η κοινωνική και ταξική αντεπίθεση άρχισαν να οπισθοχωρούν. Το κενό που άφηνε η οπισθοχώρηση των κινημάτων ήρθαν να καλύψουν οι έμποροι ελπίδας, οι οποίοι μέχρι τότε κινούνταν στις παρυφές των αγώνων και ψιθύριζαν τις προτεινόμενες θεσμικές τους λύσεις. Η στροφή της κοινωνίας από το δρόμο και την αυτοοργάνωση στις κάλπες, στην ανάθεση και τη διαμεσολάβηση έδωσε ένα καίριο χτύπημα στον ίδιο τον αγώνα. Βασικά στοιχεία για την κατανόηση αυτής της εκτροπής της έκφρασης της κοινωνικής δυσαρέσκειας και οργής από τους δρόμους στους θεσμούς και τις κάλπες της ανάθεσης θεωρούμε: την άγρια ιδεολογική και κατασταλτική επίθεση του κράτους, την αδυναμία του κοινωνικού και ταξικού κινήματος να ξεπεράσει τα όρια της διαμαρτυρίας και της εξεγερσιακότητας, να προσδιορίσει και να κινηθεί σε μία κατεύθυνση ανατροπής του κράτους και του κεφαλαίου στο δρόμο για την κοινωνική χειραφέτηση, όπως επίσης την αφομοίωση των αγώνων με βάση το κυρίαρχο κατασκευασμένο δίπολο «μνημόνιο-αντιμνημόνιο» και το εμπόριο ελπίδας που κεφαλαιοποιήθηκε κατά κύριο λόγο από τη ρεφορμιστική αριστερά.

Στην πολιτική συγκυρία που βρισκόμαστε θεωρούμε πως το πολιτικό και ιδεολογικό κεφάλαιο του «αντιμνημονιακού» λόγου αποτέλεσε το πεδίο απόσπασης της κοινωνικής συναίνεσης της σημερινής διακυβέρνησης με όρους ανάθεσης, η οποία βρίσκεται ήδη σε κατεύθυνση αποδυνάμωσης αυτής της συναίνεσης λόγω των αθεράπευτων αντιφάσεων του συστήματος που βρίσκεται σε παρατεταμένη περίοδο άγριας επίθεσης στα πληβειακά στρώματα της κοινωνίας.

Είναι σημαντικό να τονίσουμε ότι όταν μιλάμε για το πολιτικό-ιδεολογικό κεφάλαιο του «αντιμημονιακού λόγου» ουσιαστικά αναφερόμαστε

στην κυρίαρχη θέσει που ερμηνεύει την εμφάνιση των μνημονιακών πολιτικών ως αποτέλεσμα και έκφραση, όχι της επίτασης της καπιταλιστικής και κρατικής αναδιάρθρωσης, αλλά ως μια ξενόφερτη και επιβαλλόμενη από τα έξω οικονομική πολιτική. Αποδεικνύεται ότι όλα αυτά τα επιμέρους ιδεολογικά δίπολα που στήνει η αριστερά στο σύνολο της, με στόχο δήθεν να προσεγγίσει με πιο άμεσο τρόπο τις αδαείς μάζες, όχι μόνο δεν αποκαλύπτουν τον εχθρό μπροστά στα μάτια των πληττόμενων αλλά αντιθέτως συσκοτίζουν τις αιτίες του κοινωνικού ζητήματος και εκτρέπουν την ιδεολογικό-πολιτική αναζήτηση μακριά από την μόνη ερώτηση που θέτει το ζήτημα σε όλη την πραγματική ουσία και έκταση του: Καπιταλισμός, εξουσία και βαρβαρότητα ή κοινωνική επανάσταση, ισότητα και ελευθερία;

Πάνω σε αυτό το ερώτημα θα κληθούμε να δώσουμε εκείνη την πειστική απάντηση που θα ανατρέψει την αίσθηση απογοήτευσης που μπορεί να καλλιεργήθηκε σε τμήμα των καταπιεσμένων μαζών μετά την αποκάλυψη σε όλη της την έκταση της αποτυχίας των ρεφορμιστών να δημιουργήσουν έστω και στον ελάχιστο βαθμό ένα αίσθημα δικαίωσης της κοινωνικής προσμονής για βελτιώσεις, ενώ ταυτόχρονα θα επιχειρήσει να πυροδοτήσει την αντίληψη απόρριψης του πολιτικού συστήματος στο σύνολό του, που διαμορφώνεται μέσα σε τμήματα των από τα κάτω και μένει να αποκρυσταλλωθεί σε μια θέση μάχης που θα συνειδητοποιεί ότι καμία λύση δεν μπορεί να επέλθει μέσα από την οποιαδήποτε διαχείριση του καπιταλιστικού και κρατικού μηχανισμού.

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΛΕΣΜΑ
ΣΤΟ ΙΔΡΥΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ
ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

(7-8 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2015 – ΑΘΗΝΑ)

ΣΧΕΔΙΟ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΥ
ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

6. Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΑΥΡΙΟ

«Δεχόμενοι σαν δυνατή την ύπαρξη μιας κοινότητας οργανωμένης δίχως εξουσία, δηλαδή, δίχως καταναγκασμό, –κι οι αναρχικοί πρέπει να παραδεχτούν αυτή τη δυνατότητα, διαφορετικά η αναρχία δε θα είχε κανένα νόημα– ας περάσουμε στη συζήτηση της οργάνωσης του αναρχικού κινήματος.»

Ε. Μαλατέστα

Ως αναρχικές πολιτικές συλλογικότητες που συγκροτούμε την Αναρχική Πολιτική Οργάνωση (ομοσπονδία συλλογικοτήτων) θεωρούμε ότι η ουσία της αναγκαιότητας της οργάνωσης προκύπτει κυρίως από την πραγματικότητα του αγώνα. Οι εμπειρίες που έχουμε αποκομίσει από τη συμμετοχή στους αγώνες αποτελούν σημεία για τη χαρτογράφηση του ορίζοντα που ανοίγεται μπροστά μας.

Η αυτονόητη για εμάς όσο και διαχρονική απόφαση για τη συγκρότηση Αναρχικής Οργάνωσης Ομοσπονδιακού τύπου επιτείνεται μέσα από το καμίνι του ταξικού και κοινωνικού αγώνα όπως αυτός οξύνεται διαρκώς. Η συγκέντρωση δυνάμεων και πόρων εντός πάντα μίας διαλεκτικής που διεκδικεί την ποσότητα ενόσω υπερασπίζεται την ποιότητα της πολιτικής συνεκτικότητας είναι κεντρικό ζητούμενο. Η ανακεφαλαίωση του λόγου και της δράσης σε ένα αναγνωρίσιμο πεδίο σταθερής αναφοράς είναι ένα πολιτικό άλμα, ώστε να παραμείνουμε συνεπείς στους διακηρυγμένους στόχους και τις δεσμεύσεις μας, ειδικότε-

ρα στην κορυφαία εξ αυτών, την Κοινωνική Επανάσταση.

Η ίδια η διαδικασία διαρκούς ώσμωσης εντός των δομών και των οργάνων της Α.Π.Ο. εκτιμούμε ότι μπορεί να αποτελέσει μία σημαντική και μεγάλη εμπειρία αγώνα όσο και θεωρητικής επεξεργασίας και συνεχόμενης απόπειρας γείωσης των αναρχικών/απελευθερωτικών προταγμάτων στην κοινωνία.

Τέλος ιδιαιτέρως σημαντικό στοιχείο θεωρούμε την κατάρτιση μίας κοινής στρατηγικής αγώνα που θα βλέπει εκεί που θέλει να πάει, αταλάντευτη ως προς τις αξίες που υπερασπίζεται, ευέλικτη σε σχέση με την λογική του να τροφοδοτείται από τις κοινωνικές ανάγκες και θα επιχειρεί να εμπνεύσει τους από τα κάτω να συστρατευθούν στον αγώνα για κοινωνική απελευθέρωση. Αυτήν την οργάνωση έχουμε στο μυαλό μας, μία ευθεία προβολή του καινούριου κόσμου που έχουμε στις καρδιές μας.

Για εμάς κανένα τέλος της Ιστορίας δεν έχει επέλθει, παρά μόνο η χυδαιότητα της εξουσίας έχει ξεγυμνωθεί, η οποία πια δεν καλλωπίζεται αλλά ανατρέπεται μέσα από αγώνες. Μέσα στις γειτονιές πρέπει ακόμα πιο έντονα να διαμορφώσουμε δομές αλληλεγγύης και αλληλοϋποστήριξης, μέσα στους χώρους δουλειάς είναι ακόμα μεγαλύτερη ανάγκη να ενταχθούμε σε ταξικά ριζοσπαστικά σχήματα βάσης απέναντι στην υπάρχουσα συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Στους κοινωνικούς αγώνες να αναβαθμίσουμε τα περιεχόμενα, να συνθέσουμε τα ξεσπάσματα, να οργανώσουμε τη δράση. Να ανιχνεύσουμε το πέρασμα σε νέα παραδείγματα συλλογικής παραγωγής, βάζοντας διαρκώς στην πράξη το κορυφαίο ζήτημα της ιδιοκτησίας που καμιά εξουσία δεν μπορεί να δικαιώσει.

Η μόνη λύση για να αντιπαλέψουμε αποτελεσματικά αυτή την κατάσταση διαφαίνεται πιο καθαρά τώρα. Μέσα από αδιαμεσολάβητους αντιιεραρχικούς και ακηδεμόνευτους αγώνες από τα κάτω, μπορούμε να περάσουμε στην αντεπίθεση ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση, να παλέψουμε για την κοινωνική επανάσταση. Να ξαναφτιάξουμε τη ζωή με βασικά συστατικά την κοινωνική αλληλεγγύη, τη συνεργασία, χωρίς αφεντικά και δούλους.

Να κάνουμε απτή πραγματικότητα τη γενικευμένη κοινωνική Αυτοδιεύθυνση, την Αυτοδιαχείριση, να συνοψίσουμε την πολιτική ελευθερία και την οικονομική ισότητα στο σύγχρονο επαναστατικό πρόγραμμα. Για ένα ελευθεριακό κίνημα όλων των εκμεταλλευόμενων και των καταπιεσμένων που θα δίνει διέξοδο στις πραγματικές ανάγκες.

Για την Αναρχία
και τον Ελευθεριακό Κομμουνισμό

Αναρχική Πολιτική Οργάνωση
|ομοσπονδία συλλογικοτήτων|

ΑΠΟΧΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΛΠΕΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

Τα καθιερωμένα εγκαίνια της ΔΕΘ είναι μία ετήσια φιέστα του κράτους και των αφεντικών, κατά τη διάρκεια της οποίας είθισται να επιχειρείται ο εξωραϊσμός των συνθηκών εκμετάλλευσης και καταπίεσης με εξαγγελίες που στοχεύουν στην απόσπαση κοινωνικής συναίνεσης στους εξουσιαστικούς σχεδιασμούς.

Στη σημερινή συγκυρία, μετά και την πλήρη αποκάλυψη του πραγματικού προσώπου της κυβερνώσας αριστεράς, η ΔΕΘ πραγματοποιείται ενόψει των εκλογών, οι οποίες αποτελούν μία απόπειρα διάσωσης του εξευτελισμένου γοήτρου του πολιτικού συστήματος. Μέσα σε συνθήκες αναδιάρθρωσης του κράτους και του κεφαλαίου, με τη συνέχιση της αντικοινωνικής επίθεσης μέσω της ψήφισης του νέου, 3ου μνημονίου, είναι αναπόφευκτη η όξυνση της κοινωνικής οργής.

Η αδυναμία διαχείρισής της, η προφανής δυσαρμονία ανάμεσα στις κοινωνικές και ταξικές ανάγκες των καταπιεσμένων και στους εκφραστές των κρατικών-καπιταλιστικών συμφερόντων έχει οδηγήσει το πολιτικό σύστημα σε παρατεταμένη αστάθεια. Οι εκλογές είναι τόσο το αποτέλεσμα αυτής της αστάθειας όσο και μία απόπειρα για το ξεπέρασμά της, μέσω της εγκαθίδρυσης μίας κυβέρνησης 'ειδικού σκοπού'. Μίας κυβέρνησης που με την επίφαση της κοινωνικής νομιμοποίησής της μέσω της εκλογικής διαδικασίας αφενός θα εξακολουθήσει να εξαθλιώνει τα πλατιά κοινωνικά στρώματα και αφετέρου θα εντείνει την κατασταλτική επίθεση ενάντια σε όσους αντιστέκονται στις επιταγές των ντόπιων και διεθνών κυρίαρχων. Μέσω των εκλογών επιχειρείται να ανανεωθεί η δυναμική της ανάθεσης, που οδηγεί τους καταπιεσμένους στην παραίτηση και την υποταγή για να επιβληθεί σιγή νεκροταφείου στην κοινωνία. Πάνω στην άγρια εκμετάλλευση των προλετάριων, στα πτώματα των μεταναστών στη Μεσόγειο, στην καμένη γη στις Σκουριές και στην καταστροφή του Αχελώου, πάνω στις κατασταλτικές μεθοδεύσεις κατά των αγωνιζόμενων χτίζεται η εξουσιαστική δυστοπία. Απέναντι σε αυτές τις συνθήκες οι καταπιεσμένοι δεν έχουμε κανένα λόγο να χαρίσουμε τη σιωπή μας στους δυνάστες μας. Οι εκλογές, η ανάθεση και η πολιτική διαμεσολάβηση δεν έχουν να προσφέρουν τίποτα στους από τα κάτω.

Είναι παραπάνω από προφανές ότι όποιος σχηματισμός κι αν αναλάβει την εξουσία το επόμενο διάστημα το μόνο που θα κάνει είναι να συνεχίσει την ακραία πολιτική κοινωνικού εξανδραποδισμού, επιβάλλοντας νέα μέτρα λεηλασίας που θα οδηγήσουν σε νέο διαρκή κύκλο φτωχοποίησης, σε νέους νεκρούς στα σύνορα και την ενδοχώρα. Το καθεστώς έκτακτης ανάγκης δεν πρόκειται να αποσυρθεί μέσω των εκλογών, αντίθετα θα αντλήσει από αυτές για να συνεχίσει να εκβιάζει και να καταστέλλει την κοινωνική πλειοψηφία. Αυτή η πολιτική χρεοκοπία δεν σημαίνει πως το καθεστώς ετοιμάζεται να παραδοθεί λόγω

των πασιφανών αδιεξόδων του. Αντίθετα η διαρκής σήψη του συμβαδίζει με την προώθηση του σύγχρονου ολοκληρωτισμού και την ανάδειξη εφεδρικών δυνάμεων του συστήματος, απέναντι στις οποίες απαιτείται αντιφασιστική επαγρύπνηση και αντανακλαστικά.

Σήμερα περισσότερο από ποτέ, χρειάζεται ένα συνολικό παράδειγμα αλλαγής του τρόπου ζωής, χρειάζεται η εκκίνηση της προσπάθειας για την Κοινωνική Επανάσταση που είναι ο μόνος τρόπος ώστε να κατορθώσει η ζωή να πάρει το πάνω χέρι βάζοντας τέλος στο σωρό ανθρώπινων ερειπίων που σωρεύονται επί αιώνες. Ως αναρχικές συλλογικότητες που συμμετέχουμε στην διαδικασία συγκρότησης Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης, καλούμε στη διαδήλωση με αφορμή τα εγκαίνια της ΔΕΘ ως μια ευκαιρία να εκφραστεί στο δρόμο η αντίσταση στους σχεδιασμούς του κράτους και των αφεντικών. Προτάσσουμε την αποχή από τις εκλογές, που στήνονται για να τροφοδοτείται η εκμετάλλευση με την επίφαση της κοινωνικής νομιμοποίησης στους εξουσιαστικούς θεσμούς.

Προτάσσουμε την αυτοοργάνωση των από τα κάτω σε οριζόντιες αντιιεραρχικές κοινωνικές και πολιτικές δομές και συλλογικότητες, μέσα στους χώρους δουλειάς, σε σχολεία, σχολές και γειτονιές. Επιχειρούμε να συνδέσουμε και να συνολικοποιήσουμε τους επιμέρους αγώνες ενάντια σε κράτος, κεφάλαιο, φασίστες, εθνικούς και υπερεθνικούς θεσμούς καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Απέναντί τους η μόνη ρεαλιστική διέξοδος είναι η κοινωνική και ταξική χειραφέτηση και αντεπίθεση. Είναι η Κοινωνική Επανάσταση και η δημιουργία ενός κόσμου βασισμένου στις αρχές της ισότητας της αλληλεγγύης και της ελευθερίας.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ,
ΤΗΝ ΑΝΑΘΕΣΗ, ΤΗ ΜΟΙΡΟΛΑΤΡΙΑ ΚΑΙ
ΤΗΝ ΥΠΟΤΑΓΗ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΙ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

Συλλογικότητα για τον Κοινωνικό Αναρχισμό «Μαύρο & Κόκκινο» (Θεσσαλονίκη) | Αναρχική Συλλογικότητα «Κύκλος της Φωτιάς» (Αθήνα) | Αναρχική Συλλογικότητα «Ο.72» (Αθήνα) | Αναρχική Ομάδα «Δυσήνιος Ίππος» (Πάτρα) | Αναρχική Ομάδα «Dinamitera» (Πάτρα)

Ενημέρωση από τις 5 αναρχικές συλλογικότητες που καλούσαν στην πορεία της ΔΕΘ

Στη **φετινή ΔΕΘ,** η ΓΣΕΕ κατάφερε να ξεπεράσει κάθε όριο εξευτελισμού αφού οι μοναδικοί που διαδήλωσαν μαζί της ήταν εκείνοι οι εργαζόμενοι των μεταλλείων της Eldorado που χρησιμοποιούνται ως μισθοφορικός στρατός της εταιρείας απέναντι στον αγώνα των κατοίκων της Χαλκιδικής που παλεύουν ενάντια στη λεηλασία και την καταστροφή του τόπου τους. Χαρακτηριστικό είναι ότι η συγκέντρωσή τους προστατευόταν από κλούβες που είχαν τοποθετηθεί κάθετα στο δρόμο, για να εμποδίσουν την οποιαδήποτε επαφή με τη διαδήλωση που ξεκίνησε από την Καμάρα και στην οποία συμμετείχαν τα αναρχικά και αντιεξουσιαστικά μπλοκ μαζί με δραστήρια αγωνιστικά κομμάτια όπως αυτό της εναντίωσης στις εξορύξεις χρυσού και το Καραβάνι Αγώνα και Αλληλεγγύης.

Το μπλοκ που προέκυψε από το κάλεσμα των 5 συλλογικοτήτων είχε μαζικότητα, παλμό και οργανωμένη περιφρούρηση, ενώ συμμετείχαν σύντροφοι από τη Θεσσαλονίκη και άλλες πόλεις. Ακούστηκαν αναρχικά πολιτικά συνθήματα, αντιεκλογικά, αλληλεγγύης σε πρόσφυγες και μετανάστες, ενάντια στη λεηλασία της φύσης, αντιφασιστικά, αντικατασταλτικά κ.α.

Η αστυνομική περικύκλωση των κοινωνικών, ταξικών, αντιεξουσιαστικών και αναρχικών μπλοκ στον δρόμο προς τη ΔΕΘ ήταν ένα δείγμα του φόβου που εκδηλώνει το καθεστώς απέναντι στον κόσμο του αγώνα, που επιλέγει να βρίσκεται στο δρόμο κόντρα στις εκλογικές αυταπάτες, την παραίτηση και την υποταγή.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΤΙΣΤΗΣ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΙΣ ΑΠΕΙΛΕΣ ΕΚΚΕΝΩΣΗΣ

Σήμερα το πρωί, 23/11 προβήκαμε στην κατάληψη του κτιρίου που βρίσκεται στη συμβολή των οδών Φιλίππου και Σιατίστης, επιδιώκοντας να προσδώσουμε κοινωνικό χαρακτήρα στο κτίριο, να το επαναποδώσουμε στη δημόσια σφαίρα, επιχειρώντας να καλύψουμε με λειτουργικό τρόπο τις κοινωνικές ανάγκες που στη σημερινή κατάσταση διευρυμένης εξαίρεσης αυξάνονται διαρκώς.

Οι στόχοι αυτοί έχουν αρχίσει να επιτυγχάνονται, αφού, όχι μόνο δεν σπάσαμε πόρτες και παράθυρα, όπως ψευδώς υποστήριξαν οι δημοτικές αρχές στις συνοδευόμενες από την άμεση απειλή εκκένωσης δηλώσεις τους, αλλά, ενώ βρήκαμε το κτίριο σε κατάσταση απόλυτης εγκατάλειψης, μετα την ολιγόωρη παραμονή μας στο χώρο, η εικόνα του βελτιώθηκε αισθητά (για του λόγου το αληθές, παραθέτουμε φωτογραφίες με την κατάσταση πριν και μετά).

Οι υποσχέσεις περί αξιοποίησης του κτιρίου, έχει αποδειχθεί και στο παρελθόν ότι είναι κίβδηλες (παλιές εστίες Δέλτα, Ορφανοτοφείο κλπ.), καθώς, όπως και ο ίδιος ο δήμος παραδέχεται το κτίριο είναι εδώ και καιρό «σχεδόν ερείπιο» και εστία μόλυνσης προσθέτουμε εμείς. Γι' αυτό και η γειτονιά υποδέχτηκε θετικά την παρουσία μας εκεί. Άλλωστε, όπως προκύπτει από την κατάσταση ο κοινωνικός χαρακτήρας του κτηρίου, έχει απολεστεί αφού από πουθενά δεν προκύπτει ότι θα αναδημιουργηθεί ξενώνας φιλοξενίας, αντίθετα προκύπτει ότι το κτίριο ακόμη κι αν πιστέψουμε τον Δήμο Θέρμης πρόκειται να χρησιμοποιηθεί για εμπορικούς σκοπούς, δηλαδή για το κέρδος.

Αποδεικνύεται άλλη μια φορά ότι οι θεσμικοί φορείς ούτε «κοινωνική ευαισθησία» διαθέτουν ούτε βεβαίως και καμία «κουλτούρα διαλόγου» με τις κοινωνικές ανάγκες, όπως αρέσκονται να επικαλούνται κατά καιρούς. Γι' αυτό και προστρέχουν στις εισαγγελικές και αστυνομικές αρχές, για να διεκδικήσουν την καταστολή.

Αντίθετα λοιπόν, με τις κενές υποσχέσεις, λοιπόν εμείς επιλέγουμε να πράξουμε στο σήμερα, στεγάζοντας τις ανάγκες μας ως εργαζόμενοι, άνεργοι, φοιτητές, μετανάστες, πρόσφυγες. Στεγάζοντας τις επιθυμίες μας για την αυτοθέσμιση των ζωών μας, ενάντια σε όσους μας το αρνούνται. Εμείς είμαστε η μόνη δυνατότητα να επανέλθει ο κοινωνικός χαρακτήρας του κτηρίου κι αυτό να αξιοποιηθεί προς όφελος των κοινωνικών αναγκών.

10-100 ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ,
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΕΝΑ ΚΟΣΜΟ
ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗΣ ΣΗΨΗΣ!

10, 100, ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ, ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗ ΝΕΑ ΚΑΤΑΛΗΨΗ, ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΤΙΣΤΗΣ, ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

«Υπάρχει ανομία.
Πόσες βίλες είναι κατειλημμένες τα τελευταία 20 χρόνια και δεν γίνεται τίποτα;»
(Γ. Πανούσης στη Βουλή, μετά την αστυνομική εισβολή στην κατειλημμένη Πρυτανεία).

«Η διαρκώς κλιμακούμενη επίθεση των κυρίαρχων πάνω στα στοιχειώδη δικαιώματα και τους όρους ζωής των από κάτω της κοινωνίας συνοδεύεται από την αντίστοιχη όξυνση και κλιμάκωση της κρατικής και παρακρατικής καταστολής των αντιστάσεων. Και ιδιαίτερα εκείνων των αντιστάσεων που δεν ελέγχονται και δεν περιορίζονται από τους θεσμούς, τους φορείς και τους παράγοντες του συστήματος, αλλά εκδηλώνονται ακηδεμόνευτα, επιχειρώντας το πέρασμα από την αυθόρμητη διαμαρτυρία και αγανάκτηση των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων ανθρώπων στη συνειδητή εξέγερση και την κοινωνική επανάσταση ως μοναδική διεξοδική απάντηση στην κρίση του συστήματος και την επίθεση της άρχουσας τάξης. Οι καταλήψεις και γενικότερα οι αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι είναι συγκεκριμένο κομμάτι αυτής της συνειδητής και αυτοοργανωμένης αντίστασης, και έχουν διαδραματίσει σημαντικό ρόλο στην ανάπτυξη και την εξέλιξη των ευρύτερων κοινωνικών αγώνων τις τελευταίες δεκαετίες. Για αυτό και βρίσκονταν πάντα στο στόχαστρο της κρατικής καταστολής και των παρακρατικών συμμοριών». ΛΚ 37, Γενάρης 2012

Τα τελευταία χρόνια, και συγκεκριμένα μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, η καταστολή των καταλήψεων υπήρξε μέρος ενός κεντρικού πολιτικού σχεδιασμού του κράτους απέναντι στις κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις, με αποτέλεσμα αστυνομικές εισβολές και εκκενώσεις καταλήψεων σε όλη τη χώρα. Στις αρχές του 2013, εν μέσω μαζικών κινητοποιήσεων που πυροδότησε η επίθεση στις καταλήψεις, πρώην κυβερνητικό στέλεχος δήλωνε απερίφραστα ότι «αυτή η καταστολή είναι απαραίτητη για να αποδείξει ότι η κυβέρνηση έχει τη βούληση να προχωρήσει με αποφασιστικότητα ενάντια και σε άλλες ομάδες [...] που στέκονται εμπόδιο στις προσπάθειες του κ. Σαμαρά να πραγματοποιήσει επώδυνες οικονομικές μεταρρυθμίσεις και ιδιωτικοποιήσεις προκειμένου να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις των δανειστών της Ελλάδας».

Η σημερινή διαχείριση της εξουσίας, που ανέλαβε να αποκαταστήσει την κοινωνική νομιμοποίηση του καθεστώτος μέσα σε συνθήκες κρίσης, υποσχόμενη έναν καπιταλισμό με ανθρώπινο πρόσωπο, εξακολουθεί να θέτει στο στόχαστρο της καταστολής όσους δεν πειθαρχούν στα κελεύσματα για κοινωνική ειρήνευση και ταξική συνεργασία. Οι πάγιες στοχεύσεις του κράτους και των αφεντικών απέναντι στους αγωνιζόμενους συναντιούνται με τις επιλογές μιας κυβέρνησης που παρουσιάζεται ως «δικαίωση» αγώνων που προηγήθηκαν, επιχειρώντας την εξουδετέρωση των αντιστάσεων μέσα από την καπήλευση, την αφομοίωση και την ενσωμάτωσή τους, καθώς και με την εχθρότητά της απέναντι σε όσους εξακολουθούν να αγωνίζονται αυτοοργανωμένα και από τα κάτω ενάντια στη λεηλασία της ζωής τους.

Από την επικύρωση των πολιτικών εξαθλίωσης και βίαιης φτωχοποίησης σε συνεργασία με τους υπερεθνικούς θεσμούς ως τους νεκρούς εργάτες στα Ελληνικά Πετρέλαια, από τη συνέχιση της καταστροφικής επένδυσης εξόρυξης χρυσού στη Χαλκιδική ως τη λειτουργία των στρατοπέδων συγκέντρωσης για πρόσφυγες και μετανάστες, από την καταπάτηση του ασύλου και την εισβολή στην κατειλημμένη Πρυτανεία κατά τη διάρκεια της απεργίας πείνας των πολιτικών κρατούμενων ως τις φασιστικές-ρατσιστικές επιθέσεις και τη στοχοποίηση των καταλήψεων, η επίθεση του κράτους, των αφεντικών και των λακέδων τους συνεχίζεται με νέους διαχειριστές. Και επιχειρεί νέες συναινέσεις στο όνομα της ανάθεσης και του εμπορίου ελπίδας, ενώ ενδύεται με μια ρητορεία που αποσκοπεί στη συκοφάντηση, την αποπολιτικοποίηση και την περιθωριοποίηση των «ακατανόητων» (για την «πρώτη φορά αριστερά» κυβέρνηση) αντιστάσεων που επιμένουν και δεν εκχωρούνται στους θεσμούς.

Σε αυτή τη νέα περίοδο της εντεινόμενης καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και εμπέδωσης του Καθεστώτος Έκτακτης Ανάγκης υπό την πολιτική διαχείριση της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και υπό συνθήκες κάμψης των μαζικών κοινωνικών-ταξικών αγώνων λόγω των φρούδων ελπίδων και της συνακόλουθης ηττοπάθειας που έσπειρε η αυταπάτη της ανάθεσης σε κοινοβουλευτικούς σωτήρες, δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις των κρατικών αλλά και παρακρατικών απειλών και επιθέσεων εναντίον κατειλημμένων και αυτοδιαχειριζόμενων χώρων της κοινωνικής αντίστασης.

Ο υπουργός τότε Δημόσιας Τάξης Πανούσης με δηλώσεις του αμέσως μετά την αστυνομική εισβολή στην κατειλημμένη πρυτανεία μέμφεται το κράτος για την «ολιγωρία» του απέναντι σε μακροχρόνιες καταλήψεις φωτογραφίζοντας την κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37, ενώ τα ΜΜΕ σκιαγραφούν με τη σειρά τους βάσει πληροφοριών της αστυνομίας τα πρόσωπα συγκεκριμένων καταληψιών.

Την ίδια εποχή τον Απρίλη του 2015, δρομολογείται από τη δημοτική αρχή που πρόσκειται στο ΣΥΡΙΖΑ η καταστολή της Βίλας Ζωγράφου η οποία εδώ και 4 χρόνια λειτουργεί ανοιχτά και αυτοοργανωμένα, στεγάζοντας πλήθος κοινωνικών, εργατικών και πολιτικών πρωτοβουλιών και εκδηλώσεων. Με χυδαίο τρόπο, η σχεδιαζόμενη καταστολή του εγχειρήματος βαφτίζεται «απόδοση της βίλας στους κατοίκους της περιοχής» με στόχο να αποσπάσει νομιμοποίηση και να δημιουργήσει αντιδραστικά αντανακλαστικά στην τοπική κοινωνία. Προφανώς αποτελεί κάποιο εκσυγχρονισμένο είδος γκαιμπελισμού, τη στιγμή που το σύνολο σχεδόν των δημόσιων χώρων παραδίδονται στην εμπορευματοποίηση και οι κοινωνικές ανάγκες ή/και επιθυμίες αποτελούν αντικείμενα άγριας εκμετάλλευσης, η εξουσία να επιτίθεται σε απελευθερωμένους από το εμπόρευμα χώρους και σε εστίες ακηδεμόνευτου αγώνα, ισχυριζόμενη πως πράττει με γνώμονα την ικανοποίηση κοινωνικών αναγκών. Και ενώ το πρόσχημα περί «αξιοποίησης» έχει χρησιμοποιηθεί και στο παρελθόν για την επίθεση σε καταλήψεις (όπως στην περίπτωση της Villa Amalias), εδώ είναι φανερή η προσπάθεια να εμπεδωθεί το μήνυμα πως ό,τι δεν είναι αφομοιώσιμο από τους θεσμούς θα καταστέλλεται. Ιδίως για μια εξουσία που θέλει να πλασάρεται σαν εκφραστής και εγγυητής των κοινωνικών δικαιωμάτων, δεν είναι ανεκτό ό,τι οικοδομείται αυτοοργανωμένα και ελεύθερα από τα κάτω, από ανθρώπους που παίρνουν τη ζωή στα χέρια τους και αρνούνται να παραδώσουν την τύχη τους σε επίδοξους σωτήρες.

Στις 6 Απρίλη εκκενώθηκε στα Γιάννενα από την αστυνομία η νέα στεγαστική κατάληψη Acta et Verba σε ένα κτήριο κλειστό περισσότερο από 15 χρόνια, το οποίο και ανακαταλήφθηκε στις 11 Απρίλη. Στις 10 Μάη εκκενώθηκε η κατάληψη Ντουγρού στη Λάρισα, που είχε ξεκινήσει μία μέρα πριν σε κτήριο εγκαταλελειμμένο επί 30 χρόνια. Στις 16 Απρίλη έγινε διακοπή της ηλεκτροδότησης του Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου Σχολείο στη Θεσσαλονίκη με παρουσία των ΜΑΤ κατόπιν εντολής από το δήμο. Το κτήριο που στεγάζεται το Σχολείο ανήκει στην εκκλησία και παρέμενε κλειστό, μέχρι που καταλήφθηκε το 2010, φιλο-

ξενώντας έκτοτε ελεύθερα μαθήματα, δανειστική βιβλιοθήκη, πλήθος δραστηριοτήτων και εκδηλώσεων. Τον Μάρτη, η ΔΕΗ αφαίρεσε τα κουτιά παροχής ρεύματος σε δύο κτήρια των κατειλημμένων προσφυγικών της Λ. Αλεξάνδρας, ενώ στις 19 Μάη συνεργείο επιχείρησε να κάνει το ίδιο και σε ένα ακόμα κτήριο, ενέργεια που αποτράπηκε από τους καταληψίες. Στις 18 Απρίλη, κατόπιν εντολής του δημάρχου, ο οποίος έχει εκλεγεί με τον ΣΥΡΙΖΑ, τα ΜΑΤ περικύκλωσαν το νέο κατειλημμένο κοινωνικό κέντρο Κένταυρος στη Ν. Φιλαδέλφεια το οποίο και κατεδαφίστηκε από το Δήμο τα ξημερώματα της 5ης Αυγούστου.

Τη νύχτα της 25ης Οκτώβρη έγινε εισβολή φασιστών στην κατάληψη Ελαία στην Κέρκυρα, οι οποίοι έκλεψαν μεταξύ άλλων τρόφιμα που είχαν συγκεντρωθεί για αλληλεγγύη σε πρόσφυγες. Το ξημέρωμα της 1ης Νοέμβρη έγινε εμπρηστική επίθεση φασιστών στον κατειλημμένο Αγρό στο Πάρκο Τρίτση και το ξημέρωμα της 9ης Νοέμβρη έγινε από φασίστες δολοφονική επίθεση με την τοποθέτηση εκρηκτικού μηχανισμού στην είσοδο της κατάληψης Κούβελου στο Μαρούσι. Από την ισχυρή έκρηξη προκλήθηκαν μεγάλες υλικές ζημιές στα γύρω σπίτια και καταστήματα, ενώ από τύχη αποφεύχθηκαν ενδεχόμενοι τραυματισμοί ανθρώπων.

Στις 24 Φλεβάρη έγινε εμπρηστική επίθεση από φασίστες στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο Pasamontana στον Κορυδαλλό. Το ξημέρωμα της 7ης Απρίλη έγινε από φασίστες εμπρηστική επίθεση στον αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό χώρο Μπερντές στα Άνω Ιλίσια. Ξημερώματα της 9ης Ιούνη φασίστες τοποθέτησαν εμπρηστικό μηχανισμό στην είσοδο του αυτοδιαχειριζόμενου στεκιού Αντίπνοια στα Πετράλωνα. Η επίθεση έγινε ενώ διεξάγεται η δίκη για τη δολοφονική δράση της χρυσής αυγής, τραμπούκοι της οποίας είχαν εισβάλει στο στέκι τον Ιούνη του 2008, προκαλώντας με μαχαιριές τον σοβαρό τραυματισμό δύο συντρόφων. Στις 11 Ιούνη, νεοναζί της χρυσής αυγής στο Αγρίνιο, επιχειρώντας να βγουν από τις τρύπες τους, προκαλούν –ασήμαντες– φθορές στην κατάληψη Apertus.

Ωστόσο η βούληση στέγασης κοινωνικών-ταξικών, πολιτικών και πολιτιστικών αναγκών δεν κάμπτεται από την κρατική καταστολή, τις απειλές και τις παρακρατικές επιθέσεις και διαρκώς ανανεώνεται με νέα καταληψιακά εγχειρήματα.

- Στις 18 Γενάρη 2015 έγινε ανακατάληψη της Αντιβίωσης στα Γιάννενα που είχε εκκενωθεί από την αστυνομία στις 29 Αυγούστου 2013.
- Στις 31 Μάρτη η Ανοιχτή Συνέλευση Αναρχικών Γαλατσίου προχώρησε στην κατάληψη κτηρίου στην οδό Περεσιάδου 8 στο Γαλάτσι.
- Στις 22 Σεπτέμβρη η Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας κατέλαβε παλιά φοιτητική λέσχη στη οδό Αραχώβης 44 στα Εξάρχεια για να χρησιμοποιηθεί ως χώρος στέγασης προσφύγων και μεταναστών.
- Στις 25 Σεπτέμβρη έγινε μετεγκατάσταση της κατάληψης στέγης προσφύγων στην Αραχώβης σε νέα κατάληψη στην οδό Νοταρά 26.

- Στις 23 Νοέμβρη μια νέα κατάληψη προστίθεται στις ήδη υπάρχουσες στη Θεσσαλονίκη:

«Σήμερα 23/11 το πρωί, αναρχικοί και αναρχικές έπειτα από πρωτοβουλία μελών της συλλογικότητας για τον Κοινωνικό Αναρχισμό «Μαύρο & Κόκκινο» καταλάβαμε το κτήριο στη γωνία των οδών Φιλίππου και Σιατίστης στο κέντρο της Θεσσαλονίκης.

Η επιλογή του κτηρίου δεν είναι τυχαία, αφού η τελευταία χρήση του ήταν ως ξενώνα προσφύγων, λειτουργία η οποία έπαυσε λόγω έλλειψης οικονομικών πόρων. Έτσι το κτήριο τα τελευταία χρόνια είχε περιέλθει σε αχρηστία, μια κατάσταση που έρχεται σε ευθεία αντιπαραβολή με τις ολοένα και διευρυνόμενες κοινωνικές αλλά και κινηματικές ανάγκες για στέγαση ανθρώπων, διαδικασιών αγώνα και ιδεών.

Προβαίνουμε, λοιπόν, σε αυτήν την κίνηση θέλοντας να προσδώσουμε κοινωνικό χαρακτήρα στο κτήριο, να το επαναποδώσουμε στη δημόσια σφαίρα, επιχειρώντας να καλύψουμε με λειτουργικό τρόπο τις κοινωνικές ανάγκες που στη σημερινή κατάσταση διευρυμένης εξαίρεσης αυξάνονται διαρκώς εξαιτίας της εντεινόμενης ανέχειας που διαμορφώνεται λόγω της επίθεσης των κυρίαρχων στους όρους ζωής των πληβειακών στρωμάτων.

Ταυτόχρονα, στοχεύουμε στον επαναπροσδιορισμό του αναρχικού προσήμου μέσα στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες και ευελπιστούμε οι δομές που επιδιώκουμε να στεγάσουμε στον κατειλημμένο χώρο να συνδράμουν σε αυτήν την κατεύθυνση. Αποσκοπούμε ουσιαστικά στην διαμόρφωση ενός νέου τόπου όπου θα συναντηθούν οι δυνάμεις του αναρχισμού που προσβλέπουν στην κοινωνική απελευθέρωση με τα ζωντανά κύτταρα των ακηδεμόνευτων αντιστάσεων που στρέφονται ενάντια στη βαρβαρότητα, τον σύγχρονο ολοκληρωτισμό. Φανταζόμαστε ένα σπίτι των οργανωμένων αναρχικών πολιτικών διεργασιών όσο και μια ανοιχτή εστία των κοινωνικών κινημάτων, των ελευθεριακών σχημάτων, της κριτικής σκέψης, της αισθητικής που αντιπαλεύει το υπάρχον.

Για να πετύχουμε αυτούς τους πρώτους στόχους που έχουμε συλλογικά ορίσει, κατανοούμε ότι πρέπει να μοιραστούμε ένα σημαντικό βάρος ευθύνης, το οποίο εμπεριέχει την συνέπεια ως προαπαιτούμενο για το οποιοδήποτε παραπάνω βήμα. Συνέπεια η οποία θα βρίσκει εκφορά τόσο στην άρτια συντήρηση του κτηρίου στην ανώτερη δυνατή μορφή, όσο και στην εξάντληση των δυνατοτήτων να στηθούν κοινωνικές σχέσεις μέσα στο περιβάλλον του μητροπολιτικού κέντρου.

Ταυτόχρονα, δηλώνουμε απερίφραστα ότι, όσο αυτή η διαδικασία θα στέκεται θετικά απέναντι σε όσους την χρειάζονται και κάνουν κτήμα τους, άλλο τόσο θα σταθεί ένα αγκάθι απέναντι σε όσους προσπαθήσουν να την ξεριζώσουνε, απέναντι στους θεσμικούς φορείς που θα επιχειρήσουν να την πλήξουν, απέναντι στο φασισμό, στο καπιταλιστικό φαντασιακό στην «αναπόδραστη» μορφή του, ενάντια στο κράτος που άσχετα με την επιμέρους πολιτική διαχείρισή του παραμένει ο βασικός φορέας καταπίεσης της κοινωνίας, ενάντια στην προσταγή του ολοκληρωτισμού και της συνεπαγόμενης θανατοπολιτικής του.

Προτάσσουμε ξανά και ξανά
και τώρα και για πάντα
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ-ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ
για την κοινωνική επανάσταση, για την Αναρχία!»

Από το κατειλημμένο για περισσότερο από 27 χρόνια κτήριο της Λέλας Καραγιάννη 37, απέναντι στους κατασταλτικούς σχεδιασμούς του κράτους και τις φασιστικές επιθέσεις, εκφράζουμε την αμέριστη αλληλεγγύη μας στη νέα κατάληψη. Θα υπερασπιστούμε με κάθε πρόσφορο μέσο τους κατειλημμένους και αυτοδιαχειριζόμενους χώρους αγώνα, μαζί με όλους όσοι αγωνίζονται από τα κάτω στην κατεύθυνση της κοινωνικής και ταξικής αντεπίθεσης, για μια νέα κοινωνία ισότητας και ελευθερίας.

Η Διαχειριστική συνέλευση
της κατάληψης Λέλας Καραγιάννη 37
Αθήνα 24 Νοέμβρη 2015

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

Αρκετός κόσμος συμμετείχε στην απεργιακή πορεία της 12ης Νοέμβρη στην Πάτρα. Η συνέλευση αναρχικών για την κοινωνική και ταξική αντεπίθεση πραγματοποίησε κάλεσμα σε συγκέντρωση από το Παράρτημα και στη συνέχεια ακολούθησε πορεία σε κεντρικούς δρόμους της πόλης. Στο αναρχικό μπλοκ που σχηματίστηκε συμμετείχαν περίπου 150 άτομα, ενώ στο μπλοκ βρέθηκαν και σύντροφοι-ισσες από το αναρχικό-αντιεξουσιαστικό στέκι Άτακτον με δικό τους πανό.

Κατά τη διάρκεια της πορείας γράφονταν συνθήματα με σπρέι και στένσιλ, ενώ στα γραφεία του Σύριζα πετάχτηκαν μπογιές στην πινακίδα και στους εξωτερικούς τοίχους.

Την προηγούμενη μέρα το πρωί πραγματοποιήθηκε μικροφωνική-παρέμβαση στο εργατικό κέντρο που προπαγάνδιζε την απεργία και την πορεία της επομένης. Στη συνέχεια πραγματοποιήθηκε μοίρασμα του κειμένου της συνέλευσης σε γύρω δρόμους.

Η ψήφιση του 3ου μνημονίου, των προαπαιτούμενων και των εφαρμοστικών νόμων που το συνοδεύουν, αποτελούν ένα νέο γύρω λεηλασίας απέναντι στην κοινωνία με όρους ακόμα πιο επαχθείς και σκληρότερους από το παρελθόν. Πλέον, γίνεται αντιληπτό ότι οι από τα κάτω της κοινωνίας, δεν μπορούν πια να έχουν καμία εμπιστοσύνη και δεν μπορούν να περιμένουν τίποτα από τους κάθε λογής επίδοξους διαχειριστές και διαμεσολαβητές της κοινωνικής οργής.

Γιατί ο μόνος δρόμος για την κατάργηση της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης είναι οι αυτοοργανωμένοι, αδιαμεσολάβητοι, ακηδεμόνευτοι κοινωνικοί και ταξικοί αγώνες, για τη συνολική ρήξη και την ανατροπή του κράτους και του καπιταλισμού.

Γιατί ο μόνος δρόμος, για την οικοδόμηση ενός κόσμου ελευθερίας, ισότητας και δικαιοσύνης είναι η κοινωνική επανάσταση.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟ
ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ
ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΟΡΓΗΣ

ΝΑ ΠΟΡΕΥΤΟΥΜΕ ΣΥΛΛΟΓΙΚΑ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΙΣΟΤΗΤΑΣ, ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Το μπλοκ της Συνέλευσης Αναρχικών για την Κοινωνική και Ταξική Χειραφέτηση, από την απεργιακή διαδήλωση στις 12 Νοέμβρη.

Η αναρχική διαδήλωση στη γενική απεργία της 12 Νοέμβρη στη Θεσσαλονίκη.

ΚΡΑΤΗ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧΤΥΠΑΝΕ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ, ΚΑΜΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΣΤΟΥΣ 5 ΦΟΙΤΗΤΕΣ

16 Δεκέμβρη 2014: αρχίζει η επιχείρηση Πανδώρα στην Ισπανία. Η αστυνομία ξεκινάει επιδρομές εναντίον των αναρχικών κινημάτων στην Μαδρίτη και τη Βαρκελώνη.

***29 Μαρτίου 2015*:** τίθεται σε εφαρμογή η επιχείρηση Πινιάτα, με εισβολές σε πολιτικές καταλήψεις και καταλήψεις στέγης, σε στέκια και σε σπίτια αγωνιστών σε διάφορες πόλεις της Ισπανίας.

***1 Μάη 2015*:** Πρωτομαγιά. Ορόσημο των αιματηρών αγώνων για τις εργατικές διεκδικήσεις. Λαμβάνει χώρα πορεία στο Μιλάνο ενάντια στη διεθνή έκθεση EXPO. Την επομένη προσάγονται δεκάδες κόσμου κοντά σε ένα κατειλημμένο κοινωνικό κέντρο. Ανάμεσα τους 5 φοιτητές από Ελλάδα. Δεν τους αποδίδονται κατηγορίες και αφήνονται ελεύθεροι.

12 Νοέμβρη 2015: Μέρα γενικής απεργίας. Η ελληνική αστυνομία εισβάλλει στα σπίτια των 5 φοιτητών στην Αγιά Παρασκευή της Αθήνας, κατόπιν έκδοσης Ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης από το ιταλικό κράτος, το οποίο ζητά την έκδοση των 5 αγωνιστών στην Ιταλία με μοναδικό στοιχείο ότι «εθεάθησαν» να συμμετέχουν στα επεισόδια της πρωτομαγιάτικης απεργίας (χωρίς να διευκρινίζεται από ποιόν και τι εθεάθησαν να κάνουν).

Από την Ισπανία και τις επιχειρήσεις Πανδώρα και Πινιάτα φτάνουμε στο Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης 5 αγωνιστών, στους οποίους αποδίδεται η κατηγορία εμπλοκής σε επεισόδια στο Μιλάνο δίχως να προσκομιστούν οποιεσδήποτε αποδείξεις. Οι έκνομες πράξεις που αποδίδονται στους φοιτητές εγγίζουν το βαθμό του κακουργήματος κάτι το οποίο επισύρει 8 έως 15 χρόνια φυλάκιση. Φανερό στον καθένα πως η Ευρώπη σφιχτοδένει τους υπηκόους της με το ασφυκτικό λουρί της καταστολής. Η φτώχεια βαθαίνει όπως και η κοινωνική αδικία και μπροστά στα κινήματα που εναντιώνονται στον εξευτελισμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας διεκδικώντας ένα κόσμο ισότητας, δικαιοσύνης και ελευθερίας, η Ευρώπη στενεύει το κλουβί των καταπιεσμένων. Στο όνομα της έκτακτης ανάγκης και της εξωτερικής απειλής πατάσσεται και ο εσωτερικός εχθρός. Τα κράτη βρίσκουν τις κοινές γραμμές τους που τέμνονται, τα κοινά συμφέροντα της κυριαρχίας τους, και ως καλός υπηρέτης του κεφαλαίου διώκουν τους αντιφρονούντες απέναντι στο πανηγύρι των αφεντικών, στη διε-

θνή έκθεση EXPO, απέναντι σε ένα σύστημα που βασικό συστατικό έχει την διαίρεση των ανθρώπων και την καταπίεση.

«Ένα κράτος, εξ ορισμού, δεν μπορεί να έχει καμία ηθική. Το περισσότερο που μπορεί να έχει ένα κράτος είναι μια αστυνομία.»

Albert Camus

Ο αγώνας απέναντι στην συνθήκη αυτή του ολοένα βαναυσότερου εγκλεισμού της κοινωνίας στα καλούπια των αφεντικών δεν μπορεί παρά να κοιτά κατάματα τον δεσμοφύλακα. Τα δεσμά της ανθρωπότητας τα έχουν γερά κρατημένα τα κράτη και το κεφάλαιο. Η ζωή των κινημάτων των «από τα κάτω» δείχνει τον δρόμο προς την κοινωνική απελευθέρωση. Και αυτός ο δρόμος δεν γίνεται να αφήνει πίσω του αμαχητί τα θύματα της καταστολής. Η κοινωνική χειραφέτηση περνάει μέσα από κάθε αγώνα ενάντια στις επιβολές του κράτους.

Συλλογικότητα για τον κοινωνικό αναρχισμό «Μαύρο και Κόκκινο»

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ Θ. ΣΙΨΑ

Είναι πλέον πιο ολοφάνερο από ποτέ, πως σε αυτές τις συνθήκες γενικευμένης κοινωνικής ρευστότητας, όπου συνεχίζεται απρόσκοπτα η επιβολή του σύγχρονου ολοκληρωτισμού, η κυριαρχία θέτει όλα τα μέσα στην υπηρέτηση του σκοπού της που δεν είναι άλλος από τον πλήρη έλεγχο των από τα κάτω. Ταυτόχρονα με την επιβολή της φτώχειας και της εξαθλίωσης, επιχειρούν να εγκαθιδρύσουν ένα μόνιμο κλίμα φόβου και υποταγής στην κοινωνία. Και αυτό περνάει μέσα από τη δίωξη, την καταστολή και την "παραδειγματική" τιμωρία αυτών που αμφισβητούν την εξουσία της, αντιπαρατίθενται στους σχεδιασμούς της, συμβάλλουν στη αποσταθεροποίησή της, αγωνίζονται στην κατεύθυνση της ανατροπής της, διαχέοντας ένα συλλογικό όραμα διαφορετικό από το κυρίαρχο.

Στις 5 Μάη του 2010, ημέρα γενικής πανελλαδικής απεργίας, πραγματοποιήθηκε μία από τις μεγαλύτερες μεταπολιτευτικά διαδηλώσεις, με τουλάχιστον 200.000 ανθρώπους να κατεβαίνουν στο δρόμο για να εκφράσουν τη δυσαρέσκεια τους ενάντια στην ψήφιση του πρώτου μνημονίου. Η δυναμική αυτή διαδήλωση –που έφτασε μέχρι και στην είσοδο της βουλής, όπου κόσμος αποπειράθηκε να εισβάλει μέσα στο κοινοβούλιο, την ώρα που κατοχυρωνόταν η περαιτέρω αφαίμαξη και λεηλασία των ζωών μας– στιγματίστηκε ανεπανόρθωτα από το θάνατο τριών εργαζομένων στην τράπεζα Marfin, όταν άτομα της έβαλαν φωτιά παραβλέποντας το γεγονός πως μέσα υπήρχαν εργαζόμενοι, εγκλωβισμένοι από τη διοίκηση της τράπεζας και τον ιδιοκτήτη της Βγενόπουλο (που δεν είχαν λάβει καν τα στοιχειώδη μέτρα προστασίας των εργαζομένων τους: πυρασφάλεια, έξοδο κινδύνου κ.λ.π.). Η πράξη αυτή (που παρόμοιά της αποτράπηκε από τους ίδιους τους διαδηλωτές λίγες στιγμές νωρίτερα και στο απέναντι βιβλιοπωλείο) ήταν πράξη αντικοινωνική και αντικινηματική. Ήταν μία πράξη που ενσωμάτωνε την κυρίαρχη κουλτούρα απαξίας της ανθρώπινης ζωής και ενστερνιζόταν τη λογική της παράπλευρης απώλειας –που ουδεμία σχέση είχε ούτε με τους διαδηλωτές που στρεφόντουσαν ενάντια στους πολιτικούς και οικονομικούς δυνάστες, ούτε με τις αξίες και αντιλήψεις του αναρχικού αγώνα– και λειτούργησε ανασταλτικά στην έκφραση της κοινωνικής οργής απέναντι στους σχεδιασμούς των από τα πάνω, δίνοντας ένα καίριο χτύπημα στην ανάπτυξη της κοινωνικής και ταξικής αντεπίθεσης. Στη συνέχεια, τη σκυτάλη πήρε η κυριαρχία όπου μέσω των ΜΜΕ έσπειρε το φόβο και τη φρίκη, παίζοντας ένα άηθες παιχνίδι πάνω στον θάνατο των τριών ανθρώπων, ώστε να αποπροσανατολίσει την κοινωνική δυ-

σαρέσκεια και να ενοχοποιήσει τους αγωνιζόμενους και ιδιαίτερα τους αναρχικούς. Ενώ ταυτόχρονα οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του κράτους, διαμορφώνοντας ένα κλίμα που παρομοίαζε σχεδόν με στρατιωτική εισβολή, εξαπέλυαν μία γενική επίθεση στη γειτονιά των Εξαρχείων, εκφράζοντας ωμή βία, εισβάλλοντας και καταστρέφοντας πολιτικούς χώρους, εκκενώνοντας καταλήψεις, συλλαμβάνοντας και ξυλοκοπώντας αγωνιστές, περαστικούς, θαμώνες και κατοίκους.

Ένα χρόνο μετά, το 2011, επετειακά του γεγονότος, εκκινεί το στήσιμο μίας πολιτικής σκευωρίας. Προσάγονται από την αστυνομία τρία άτομα από τον αναρχικό χώρο βάσει ενός ανώνυμου σημειώματος στο οποίο καταγράφονται τα ονόματα και οι διευθύνσεις τους, που έφτασε υπό αδιευκρίνιστο τρόπο στα χέρια της και τους στοχοποιεί ως δράστες του εμπρησμού της Marfin. Οι προσαχθέντες αρνούνται όλες τις κατηγορίες ξεκαθαρίζοντας πως "στην κουλτούρα, την ορολογία, στην πρακτική των αναρχικών, δεν χωράνε οι όροι παράπλευρη απώλεια ή αδιαφορία για την ανθρώπινη ζωή ", ενώ από τη δικογραφία δεν προκύπτουν στοιχεία που να συνδέουν τους συγκεκριμένους ανθρώπους με τον εμπρησμό της Marfin. Η υπόθεση παραμένει ανοιχτή και την 1/2/13 ο κλήρος πέφτει στον Θ. Σίψα που καλείται για κατάθεση και τελικά βρίσκεται από μάρτυρας, κατηγορούμενος για την υπόθεση. Στη συνέχεια αφήνεται ελεύθερος, αλλά στιγματισμένος, αφού τα καθεστωτικά Μ.Μ.Ε έχουν ήδη αποφανθεί την ενοχή του και έχουν κατασυκοφαντήσει τους αναρχικούς.

Πάνω στο τραγικό γεγονός της Marfin η εξουσία, θέλοντας να έχει το μονοπώλιο της βίας, ξεδίπλωσε τη θεωρία των δύο άκρων. Καταδικάζοντας τη βία από όπου κι αν προέρχεται, εξισώνοντας τις δράσεις της νεοναζιστικής Χρυσής Αυγής – που στρέφεται ενάντια στους αγωνιζόμενους και στους πιο καταπιεσμένους–, με τη δίκαιη αντιβία που εκφράζουν κομμάτια του κόσμου του αγώνα ενάντια στους εκμεταλλευτές και καταπιεστές των από τα κάτω. Τακτική που ακολούθησαν οι πολιτικοί διαχειριστές και μετά τη δολοφονία του Π. Φύσσα από νεοναζιστικό τάγμα εφόδου της Χρυσής Αυγής και τον φασίστα Ρουπακιά το Σεπτέμβρη του 2013. Όπου ταυτόχρονα με την προώθηση του καθεστωτικού "αντί"φασισμού και τις διακηρύξεις τους περί δίωξης της Χ.Α –ώστε να αναχαιτίσουν την έκφραση της κοινωνικής οργής και να φανούν οι μόνοι εγγυητές της κοινωνικής ομαλότητας– έφεραν ξανά στο προσκήνιο το γεγονός στη Marfin και επανεκκίνησαν το στήσιμο της πολιτικής σκευωρίας εις βάρος του αναρχικού Θ. Σίψα και την επίθεση στα πιο ριζοσπαστικά κομμάτια του κόσμου του αγώνα.

Την Τετάρτη 16/12/15 στο Πρωτοδικείο Αθηνών (οδ.Δέγλερη, 9.00 π.μ.) ξεκινά η διεξαγωγή της δίκης του αναρχικού Θ. Σίψα που, βάσει ενός κατασκευασμένου κατηγορητηρίου, διώκεται για τον εμπρησμό της τράπεζας Marfin. Εκφράζουμε την αμέριστη αλληλεγγύη μας, αντιλαμβανόμενοι πως πάνω στο πρόσωπό του έχει στηθεί μία ολόκληρη πολιτική σκευωρία προκειμένου να εγκληματοποιηθεί, απονοηματοδοτηθεί και κατασυκοφαντηθεί ο αναρχικός αγώνας.

Από την πλευρά μας ως αναρχικοί/ες θα συνεχίσουμε τον αγώνα ενάντια σε κράτος και καπιταλισμό, ενάντια στην επιχειρούμενη υποταγή της κοινωνίας. Μέσα από τη συμμετοχή μας στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες και τη διάχυση των προταγμάτων μας. Αποδομώντας τον τρόπο της εξουσίας ως τον μόνο υπαρκτό τρόπο οργάνωσης των κοινωνιών, θέτοντας άλλα παραδείγματα και παλεύοντας για μία άλλη πραγματικότητα όπου δεν θα υπάρχει εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο και δεν θα λεηλατείται η φύση. Αγωνιζόμενοι για την Κοινωνική Επανάσταση. Για την συντριβή του κόσμου της εξουσίας, της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης, των ανισοτήτων, των διαχωρισμών και την οικοδόμηση ενός κόσμου Ισότητας, Δικαιοσύνης, Ελευθερίας, Αλληλεγγύης.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΚΕΥΩΡΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

αναρχική συλλογικότητα Όμικρον72

οδοιπόρε δεν υπάρχει δρόμος,
τον ανοίγεις βαδίζοντας

Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΤΣΑΚΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Στις 30 Ιουνίου του 2008, το αναρχικό στέκι Αντίπνοια δέχεται οργανωμένη επίθεση από 15-20 παρακρατικούς της Χρυσής Αυγής με αποτέλεσμα τον σοβαρό τραυματισμό, από μαχαίρι, δύο συντρόφων. Το ίδιο βράδυ συλλαμβάνονται τυχαία από την τροχαία οι φασίστες Αθανάσιος Στράτος και ο Βασίλης Σιατούνης (που έχει υπάρξει στο παρελθόν και υποψήφιος στις περιφερειακές εκλογές με την Χ.Α.).

Μετά από 6 χρόνια και 11 αναβολές, τον Σεπτέμβρη του '14 ολοκληρώθηκε η δίκη και οι δύο φασίστες καταδικάστηκαν για απόπειρα ανθρωποκτονίας. Στις 9/10 εκδικάζεται η έφεσή τους, όπου θα επιχειρήσουν να αναιρέσουν την απόφαση ώστε να έρθουν σε ευνοϊκότερη θέση, αφού η επίθεση στο στέκι αποτελεί μέρος της δικογραφίας της δίκης της Χ.Α- εγκληματική οργάνωση.

Μία δικογραφία η οποία συντάχθηκε μετά τη δολοφονία του Π. Φύσσα το Σεπτέμβρη του 2013 από νεοναζιστικό τάγμα της Χρυσής Αυγής και το φασίστα Ρουπακιά, όπου ο κρατικός μηχανισμός προκειμένου να αναχαιτίσει την έκφραση της κοινωνικής οργής και να δείξει ότι αποτελεί τον μόνο εγγυητή της κοινωνικής ομαλότητας επέλεξε τον καθεστωτικό "αντί"φασισμό. Από τη μέχρι τώρα εξέλιξη της δίκης έχει ήδη αποδειχθεί ότι το κράτος μόνο θέλει να φαίνεται ότι διώκει τους φασίστες αλλά στην ουσία δεν αποχωρίζεται το παρακρατικό του παιδί.

Σε αυτές τις συνθήκες συνολικής συστημικής κρίσης, όπου η φτώχεια και η ανέχεια όλο και εντείνονται, με το 3ο μνημόνιο (που υπέγραψε η ρεφορμιστική αριστερά και τώρα θα το εφαρμόσει) να επιβαρύνει κι άλλο την ήδη δυσβάσταχτη κοινωνική καθημερινότητα, τα νεοναζιστικά και φασιστικά μορφώματα είναι απολύτως απαραίτητα για κράτος και καπιταλισμό. Μπορεί η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ να εξήγγειλε πως με αυτήν όλα θα ήταν διαφορετικά αλλά η πραγματικότητα συνεχώς τους διαψεύδει. Ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός συνεχίζει να επιβάλλεται αποτελώντας πλέον μία μόνιμη συνθήκη και η επίθεση στην κοινωνία συνεχίζει να οξύνεται.

Ο φασισμός, όπως και στο παρελθόν, χρησιμοποιείται ως αντεπαναστατικός μηχανισμός για να αφυπνίσει τα συντηρητικά ανακλαστικά της κοινωνίας και να τα συστρατεύσει με τους μηχανισμούς της εξουσίας με στόχο την αναχαίτιση των κοινωνικών και ταξικών αγώνων ώστε να επιτευχθεί η πλήρης υποταγή της κοινωνίας.

Δεν έχουμε αυταπάτες για το ρόλο της αστικής δικαιοσύνης. Ο αγώνας ενάντια στο φασισμό εντάσσεται στο συνολικό αγώνα ενάντια σε κράτος και καπιταλισμό. Μέσα από τους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες που δίνονται ενάντια στο εκμεταλλευτικό και εξουσιαστικό σύστημα που παράγει, θρέφει και προωθεί την ανισότητα, την ιεραρχία και τους διαχωρισμούς. Παρεμβαίνοντας μέσα και έξω από τις αίθουσες των δικαστηρίων, σε όλα τα κοινωνικά πεδία, στους καθημερινούς αγώνες για ελευθερία, ισότητα, δικαιοσύνη, αλληλεγγύη.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ
ΕΙΝΑΙ ΑΓΩΝΑΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

αναρχικό - αντιεξουσιαστικό στέκι Αντίπνοια
Αριστοβούλου και Πυλάδου, Κ. Πετράλωνα
stekiantipnoia.espivblogs.net

ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ 29ης ΝΟΕΜΒΡΗ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΣΥΝΟΔΟ ΓΙΑ ΤΟ ΚΛΙΜΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΕΚΤΑΚΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ

Στις 29 Νοέμβρη 2015 έγινε συγκέντρωση στο Παρίσι στην πλατεία της Ρεπουμπλίκ και επιχειρήθηκε να γίνει πορεία ενάντια στην παγκόσμια σύνοδο για την κλιματική αλλαγή με τη συμμετοχή ηγετών από 150 κράτη και ενάντια στο καθεστώς έκτακτης ανάγκης που έχει επιβληθεί μετά τις επιθέσεις της 13ης Νοέμβρη μέχρι και το Φλεβάρη του 2016.

Από τις 12 το μεσημέρι πλήθος κόσμου άρχισε να συρρέει στην πλατεία της Ρεπουμπλίκ: αναρχικοί, αναρχοσυνδικαλιστές, ελευθεριακοί κομμουνιστές, οικολόγοι ακτιβιστές, αυτόνομοι, μεγάλος αριθμός μαθητών λυκείου καθώς και αγωνιζόμενοι ενάντια στην κατασκευή αεροδρομίου στην Νοτρ Νταμ ντε Λαντ. Ο συνολικός αριθμός των συγκεντρωμένων υπολογίζεται σε 4 με 5 χιλιάδες άτομα. Η διαδήλωση είχε απαγορευτεί, όπως άλλωστε όλες οι διαδηλώσεις στο Παρίσι και τα προάστια. Μεγάλος αριθμός αστυνομικών δυνάμεων είχε φράξει τρεις λεωφόρους που ξεκινούν από την πλατεία προκειμένου να εμποδίσει τους συγκεντρωμένους να διαδηλώσουν.

Γύρω στις 2 το μεσημέρι, με επικεφαλής πανό οργανώσεων αναρχικών και ελευθεριακών κομμουνιστών που έγραφε «Το καλό κλίμα είναι ο αντικαπιταλισμός. Κοινωνική και ελευθεριακή επανάσταση!» και υπογραφόταν από την Alternative Libertaire, το Συντονισμό Αναρχικών Ομάδων (C.G.A.), τη CNT και την Αναρχική Ομοσπονδία, πλήθος κόσμου φωνάζοντας συνθήματα όπως «Σε καθεστώς έκτακτης ανάγκης βρίσκεται το κλίμα», «Αστυνομία παντού, δικαιοσύνη πουθενά», «Το κράτος εκτάκτου ανάγκης δε μας φοβίζει. Δε θέλουμε καθόλου κράτος» και «Μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι» κατευθύνθηκε προς τη λεωφόρο της Ρεπουμπλίκ επιχειρώντας να σπάσει την απαγόρευση.

Οι δυνάμεις καταστολής απάντησαν με ρίψεις δακρυγόνων μέσα στο πλήθος το οποίο οπισθοχώρησε προς την πλατεία της Ρεπουμπλίκ όπου ξέσπασαν συγκρούσεις με τους μπάτσους. Η αστυνομία περικύκλωσε την πλατεία, εγκλώβισε κόσμο στο σταθμό του μετρό, όπου συνέχισε τη ρίψη δακρυγόνων, και προχώρησε σε αθρόες προσαγωγές και συλλήψεις. Μέχρι αυτή τη στιγμή, το υπουργείο εσωτερικών έχει ανακοινώσει ότι προσήχθησαν 208 άτομα από τα οποία 174 κρατούνται.

Ο πρόεδρος του γαλλικού κράτους εξέφρασε τον «αποτροπιασμό» του γι' αυτά τα «σκανδαλώδη γεγονότα» προσθέτοντας ότι «δεν έχουν καμιά σχέση με τους υποστηρικτές του περιβάλλοντος», ενώ τα ΜΜΕ επιδόθηκαν σε μια άθλια προπαγάνδα συκοφάντησης των διαδηλωτών κάνοντας λόγο για «αμαύρωση της μνήμης των θυμάτων της επιθέσεων» (Σημ. Από τις 13 Νοέμβρη και μετά κάθε Σάββατο γίνονται στην πλατεία της Ρεπουμπλικ συγκεντρώσεις στη μνήμη των θυμάτων των επιθέσεων).

Πρόκειται για μια σημαντική ρωγμή στο καθεστώς έκτακτης ανάγκης που έχει επιβληθεί στο όνομα της προστασίας του πληθυσμού από τους ίδιους που είναι συνένοχοι για την εκδήλωση των πολύνεκρων επιθέσεων της 13ης Νοέμβρη στο Παρίσι, οι οποίοι κλιμακώνουν τον λεγόμενο «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» και ένα μήνυμα αντίστασης και αλληλεγγύης σε όλους όσοι υφίστανται τόσο τα δεινά αυτού του πολέμου πολιτικών και οικονομικών αφεντικών για τον έλεγχο πληθυσμών, πηγών ενέργειας και φυσικών πόρων όσο και τα δεινά της περιβαλλοντικής καταστροφής που επιφέρει στον πλανήτη ο καπιταλισμός.

Στις 26 Νοέμβρη, ενόψει της διαδήλωσης, η αστυνομία έκανε έρευνες σε σπίτια αναρχικών

και οικολόγων στην περιοχή Périgueux, σε καταλήψεις στο παρισινό προάστιο Ivry-Sur-Seine εκτοξεύοντας απειλές στους καταληψίες προκειμένου να μη φιλοξενήσουν άτομα από το Black Block τις ημέρες της παγκόσμιας συνόδου για την κλιματική αλλαγή, ενώ έθεσε σε κατ' οίκον περιορισμό έναν καταληψία (όπως και άλλους 23 ακτιβιστές) υποχρεώνοντάς τον να παρουσιάζεται πολλές φορές την ημέρα στο αστυνομικό τμήμα, να μη βγαίνει από την κατάληψη το βράδυ και να μην μετακινείται έξω από το Ivry-Sur-Seine. (Σημ. Πρόκειται για εφαρμογή των νέων «αντιτρομοκρατικών μέτρων» που ψηφίστηκαν πρόσφατα και επιτρέπουν μεταξύ άλλων τον κατ' οίκον περιορισμό «υπόπτων» χωρίς να έχει προηγηθεί δικαστική απόφαση).

Εξάλλου την ίδια μέρα, στάλθηκαν 58 κλήσεις σε αγωνιστές που η αστυνομία είχε βιντεοσκοπήσει κατά τη διάρκεια της διαδήλωσης αλληλεγγύης στους μετανάστες και ενάντια στο καθεστώς έκτακτης ανάγκης που έγινε στις 22 Νοέμβρη και ήταν η πρώτη που κατάφερε να σπάσει την απαγόρευση η οποία έχει επιβληθεί στο Παρίσι.

Αλληλεγγύη στους συλληφθέντες
της διαδήλωσης της 29ης Νοέμβρη
και σε όσους καλούνται να απολογηθούν για
συμμετοχή σε απαγορευμένη διαδήλωση.

Η κρατική τρομοκρατία δε θα περάσει!

Η αλληλεγγύη το όπλο των λαών

Πόλεμο στον πόλεμο των αφεντικών!

Κύκλος της Φωτιάς,
30/11/15

ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Από τις 11 ως τις 14 Οκτώβρη 2015 πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη η Βαλκανική Αναρχική Συνάντηση, με συμμετοχή συντρόφων από 14 χώρες: Βουλγαρία, Δημ. της Μακεδονίας, Ρουμανία, Σερβία, Κροατία, Σλοβενία, Τουρκία και Ελλάδα (από τα Βαλκάνια) και επίσης από Γερμανία, Γαλλία, Ιταλία, Ισπανία, ΗΠΑ και Καναδά, ενώ συμμετείχαν και σύντροφοι από Αλβανία που ζούνε στην Ελλάδα. Πάνω από 100 συντρόφισσες και σύντροφοι πήραν μέρος σε μια μεγάλη σειρά συζητήσεων (αντιφασισμός-αντιμιλιταρισμός-αντιεθνικισμός, κοινωνικές αντιστάσεις και αυτοοργάνωση, αντίσταση στην πατριαρχία στα Βαλκάνια, αλληλεγγύη στους μετανάστες στο «δρόμο των Βαλκανίων», ενίσχυση των σχέσεων μεταξύ αναρχικών ομάδων και συντρόφων/ισσών στις χώρες των Βαλκανίων κ.α.)

Στις 12 Οκτώβρη οι διεθνείς σύντροφοι και συντρόφισσες συμμετείχαν με ένα πανό σε 8 γλώσσες στη διεθνιστική πορεία αλληλεγγύης ενάντια στη σφαγή στην Άγκυρα.